

88
213/6
AKOΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΝΔΟΣΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΓΕΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

ΑΞΙΩΣΕΙ ΚΑΙ ΘΕΡΜΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΕΤΣΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΟΪΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἱεροῦ Νικοῦ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου

ΠΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ: 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΟΠΟΥ ΤΕΛΕΙΑΙΤΑ Η ΜΗΜΗ ΑΥΤΟΥ

Πρὸς εὐχερεστεραν χρῆσιν ψαλλόντων ἐν ταῖς ἑραῖς ἡμῶν Ἐκκλησίαις
καὶ πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν χάριν τῆς πρὸς τὸν Ἅγιον αὐτοῦ
εὐλαβείας

Ἐρανίσθημεν τελείαν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου καὶ τὸν βίον ἐκ τοῦ Δαμασκηνοῦ

ΕΝ ΟΙΣ ΠΡΟΣΕΤΘΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΒΛΗΤΙΚΟΣ ΣΑΥΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ταῦτα ἐντέλλομαι ἡμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.
Εἰ ὁ κόσμος ἡμᾶς μισεῖ, γινώσχετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον
ἡμῶν μεμίσηκε κτλ.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσαν ὁ
Κύριος.

Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ Ἀγίων.
Ἅγιος ἔσεσθε, ὅτι Ἅγιος εἰμὶ ἐγὼ Κύριος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΑΛΑΡΑΚΗ

116 — Ὅδὸς Ἀριστείδου — 116

1899

Ἀπρίλιος 22.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου Ἐπισκόπου Ἀναστασιονόλεως. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νεάρχου. Τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ναθαναήλ, ὃ ἐστὶ Σίμων ὁ Ζηλωτής, ἦτοι ἡ ἀνάμνησις τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν γνωρίσεως.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Θεοδώρου. Ἦχος δ'.

Γνωρισθεὶς ἐκ σπαργάνων ἡγιασμένος, καὶ φανείς τῶν χαρίτων πεπληρωμένος, τοῖς θαυμασίοις τὸν κόσμον κατηύγασας, καὶ τῶν δαιμόνων τὰ σμήνη ἀπήλασας, ἱε-
ρουργεῖ Θεόδωρε· διὰ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον.

Κοντάκιον ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Ὡς ἐν πυρίνῳ ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς θεοφόρε, ἐπιβάς ἀνέδραμες, εἰς οὐρανίους οἰκήσεις, Ἄγγελος μετὰ ἀνθρώπων συμβιοτεύων, ἄνθρωπος σὺν τοῖς Ἀγγέλοις περιχορεύων, διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, θαυμάτων θεῖον δοχεῖον Θεόδωρε.

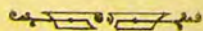
Μεγαλυνάριον Ἁγίου Θεοδώρου.

Τῷ Θεῷ τῶν ὅλων νῦν παρεστώς, αἰτῆσαι παμμάκαρ, τοῖς τιμῶσι σε εὐλαβώς, Θεόδωρε θεῖε, ἄφεςιν παρῆσχος, καὶ τῶν ἐπερχομένων τὴν ἴασιν δώρησαι.

Ἀπρίλιος 23.

Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἀνατολίου τοῦ στρατηλάτου μάρτυρος. Προτολέοντος στρατηλάτου μάρτυρος. Ἀθανασίου μάρτυρος τοῦ ἀπὸ Μάγων, Γλυκερίου τοῦ γεωργοῦ μάρτυρος. Οὐαλερίου μάρτυρος. Δονάτου καὶ Θερινοῦ τῶν μαρτύρων. Γεωργίου τοῦ Νεομάρτυρος τοῦ ἐν Πτολεμαίδι. Λαζάρου Νεομάρτυρος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶΙ ΕΣΠΕΡΙΝῶΙ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α. στίχων, τὸ Μακάριος ἀνὴρ εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους 6 καὶ ψάλλομεν στιχηρά. Προσόμοια τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ'.

Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ἀθλοφόρε Γεώργιε, συνελθόντες σήμερον, εὐφημοῦμέν σε· διτι τὸν δρόμον τετέλεκας, τὴν πίστιν τετήρηκας, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σου στέφανον· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ρωμαλέφ φρονήματι, πεποιθὼς νύτομόλησας, ὥσπερ λέων ἐνδοξε, πρὸς τὴν ἀθλῶσιν, ὑπερρωτῶν μὲν τοῦ σώματος, ὡς φθειρεσθαι μέλλοντος, τῆς ἀφθάρτου δὲ ψυχῆς, σοφῶς ἐπιμελούμενος· καὶ κολάσεων, πολυτρόποις ἰδέαις ἐπυρώθης, ὡς χρυσὸς κεκαθαρμένος, ἐπταπλασίως Γεώργιε.

Τῷ Σωτῆρι συνέπαθες, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον, ἐκούσιως ἐνδοξε, μνησάμενος, συμβασιλεύεις λαμπρότατα, πορφύραν ἐξ αἵματος ἐνδυσάμενος φαιδρὰν, καὶ τῷ σκάπτῳ τῶν ἁθλῶν σου, ἐγκοσμούμενος, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης διαπρέπων, ἀπεράντους εἰς αἰῶνας, Μεγαλομάρτυς Γεώργιε.

Τῷ τῆς πίστεως θώρακι καὶ ἀσπίδι τῆς χάριτος, καὶ Σταυροῦ τῷ δόρατι, συμπρηγόμενος, τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος, ἐγένου Γεώργιε· καὶ ὡς θεὸς ἀριστεύς, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, τροπώσάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις· τοὺς πιστοὺς δέ, περιέπων ἀγιάζεις, καὶ διασώζεις καλούμενος.

Ως ἀστέρα πολύφωτον, ὥσπερ ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ ὀστερεώματι, σε γινώσκωμεν· ὡς μαργαρίτην πολύτιμον ὡς λίθον αὐγάζοντα, ὡς ἡμέρας σε υἱόν, ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν ὡς ὑπέρμαχον, τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις εὐφημοῦμεν, ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην, τροπαιοφόρε Γεώργιε.

Εν θαλάσσῃ μὲν πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα, περιφρούρησον· ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καὶ ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα, ὅπως εὐροιμι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσδραμὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα ἡχος πλάγ. β'.

Αξίως τοῦ ὀνόματος, ἐπολιτεύσο στρατιῶτα Γεώργιε· τὸν σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἀράμενος,

τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθείσαν γῆν ἐκαλλιέρνη-
σας, καὶ τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώ-
σας, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κλῆμα κατεφύτευσας· ὁθεν
βλυστάνεις ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς
καὶ Τριάδος γεωργός δίκαιος ἀνεδείχθη. Πρέσβευε δεό-
μεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν
ἡμῶν. Καὶ νῦν. Τῆς τυχούσης ἑορτῆς. Εἰσοδος τό, Φῶς Ἰλαρόν.
Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Προφητείας
Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος: Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ
συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγέλλει ταῦτα
ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἐκουσία ποιήσει ἡμῖν. Ἀγα-
γέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιοσύνῃς αὐτῶν, καὶ εἰ-
πέτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθε μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος
ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς οὗ ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ
συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός,
καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐ-
μοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν
ἐν ἡμῖν ἀλλοτριός. Τίς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός·
ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαι-
ρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος
ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψεται αὐτῶν βάσα-
νος. Ἐδοξάν αὐτῶν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλο-
γίσθη χάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀπ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα·
οἱ δὲν εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν,
ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγαλα
εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὖρεν αὐτοὺς
ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς
ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς
αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται.
Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος
εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ
οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς
δόξοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ
ἀφροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασι-
λεῖον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυ-
ρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερα-
σπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται, πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιή-
σει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακας δικαιοσύνης
καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκα-

ταμάχτηον, δαιόνητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥωμαίαν. Συ-
νεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὖ-
στοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν,
ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ ριπῆσονται χάλα-
ζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκαλύ-
σουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεις, καὶ ὡς
λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία,
καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· Ἀκούσατε οὖν Βα-
σιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθαι οἱ
κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγάρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων· ὅτι ἰδόθη
παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αἰτὴν. Ἦχος α'. Ανατολίου.

Ο λαμπρὸς ἀριστεὺς Γεώργιος, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει
αὐτοῦ, τὰς ἄνω Δυνάμεις εὐφραίνει· καὶ σὺν αὐταῖς
ἀγαλλόμενος νῦν ἐπίγειον τοῖς πιστοῖς πανάγυριν ἡγίρει,
καὶ συνεορτάζειν ἡμῖν τοῖς δι' αὐτὸν ἡθροισμένοις, ὡς
Χριστοῦ δοῦλος παραγέγονε· Διὸ περ αὐτὸν ἀξίως τιμῆ-
σωμεν, ἀπαύστως πρεσβεύοντα τῷ τῶν ὄλων Θεῷ, δωρη-
θῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Αριστεταῖς ἀθλῶν γεωργῶν τὰ κρείττονα, τοὺς πόνους
αὐτῶν καρπῶν σου, τῷ Χριστῷ προσήνεγκας, παμμακά-
ριστε Μάρτυς Γεώργιε· πίστιν πόθον ἐνστησάμενος, ἐλ-
πίδι φόβον ἀποσάμενος ἀγάπῃ ἐκτάσω τὰ οὐράνια πανεύ-
φημε. Παρρησίαν οὖν ἔχων, εὐπροσδέκτοις δεήσεσιν, αἴ-
τησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, ἰλασμόν τε ἀμαρτιῶν,
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.
Ὁ αὐτός.

Τοῦ μεγάλου Βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε, χαῖρε καὶ
εὐφραίνου· Θεῷ γὰρ εὐηρέστησας· πάντων κατεφρό-
νησας, ζῶν τὴν αἰώνιον εὖρες ἐν οὐρανοῖς· τὸ γὰρ σῶ-
μά σου πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει· Χριστὸς
γὰρ ὃν ἐπόθησας, αὐτὸς δοξάζει μακάριε. Ἦχος δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες ῥωματικὴν ὑμνωδίαν τῷ ἀναστάντι
ἐκ τάφου Χριστῷ προσάξωμεν. Σήμερον γὰρ ἔαρ νοη-
τὸν ἀνέτειλεν ἡμῖν, περκαζὸν ἄνθη τὰ λογικά, ἡ παγκό-
σμιος μνήμη, Γεωργίου τοῦ σοφοῦ Μεγαλομάρτυρος, αὐ-
τινος τὰ στίγματα ἀνανεοῦντες, κομιζόμεθα ἰαμάτων πη-
γὰς. Αὐτὸν καὶ νῦν ἱκετεύσωμεν, τοῦ πρεσβεῦειν ἀπαύ-
στως τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσα-
σθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.
Ὁ αὐτός.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ
τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς, καὶ ἐν τάφῳ
κατελθὼν, τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε, καὶ νεκροὺς συνῆγειρε,
βοῶντας αὐτῷ. Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα,
Χριστῷ τῷ ἀναστάντι.
Ὁ αὐτός.

Στέφανον δόξης ἐπὶ κεφαλῇ σου ἀνεδήσω στεφανηφό-
ρε Γεώργιε· τὸν γὰρ ἀόρατον ἔχθρόν, ὡς ὁ Παῦλος
ἐκδοῖ, ὁρῶν ἑκατέρησας, νικητὴς γενόμενος τῆς πλάνης
αὐτοῦ. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Χριστῷ
τῷ ἀναστάντι.

Ἄσμα ἁσμάτων χορεύοντες ἅμα, προσενέγκωμεν τῷ
Χριστῷ φιλομάρτυρες· ὅτι τὸν τύραννον ἔχθρόν, ὁ
γενναῖος ἀθλητὴς, πτερνίσας κατέβαλε διὰ πάντες ἄσω-
μεν ἀπάνστοις φωναῖς· Δόξα Σῶτερ τῇ φρικτῇ σου ἀνα-
στάσει, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Δόξα ἡχος β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Νευέτω δίκαια, ἔφησεν ὁ Σολομών, τοῖς βροτοῖς τὰ
βλέφαρα· ἐλεηθήσεται γὰρ παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὁ
βλέπων λεία, προηγόρευσεν. Εὐμαρὶς δὲ ταῦτα ἐνωπι-
σθεῖς, ὦ πολύτλα Γεώργιε, τοῦ Δεσπότης ταῖς διδασκαίς
ἠκολούθησας· καὶ ἀνόμοις ἐκδοθεὶς ἑκατέρησας, τῆς
πλάνης τὰ ὄργια καταπτύσας ὡς βέβηλα· τὸ σῶμα γὰρ ὁ
παρέδωκας, ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ κτίσαντος, ὅλον μελὸν
κατετέμεντο· καὶ ὁ Βελίαρ μᾶλλον, ὅλος αἰσχυνθεὶς ἐτι-
τρώσκετο, στεφνηφόρον σε ὁρῶν ἀκμαιότατον. Ὅθεν ἐν αὐ-
λαῖς οἰκῶν τοῦ Κυρίου σου, σὺν ταῖς ἀνω Δυνάμεσι,
πρέσβευε ἀθλοφόρε Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς τυχούσης ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμ. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς

Ἀναοίδιμον, μνήμην Γεώργιε· ὡς εὐπρεπὴς γὰρ ἐξε-
λαμψε, καὶ φωτοφόρος, πεποικιλμένη δόξη καὶ χάριτι,
ὅθεν καὶ σκιρτῶσι νῦν Ἀγγέλων τάγματα· ἐπικροτοῦσι
δὲ Μάρτυρες, σὺν Ἀποστόλοις, τῶν σῶν ἀγώνων. Μάρ-
τυς τὰ ἑπαθλα, καὶ ἀνυμνοῦσι, τὸν δοξάσαντα, σε, Σω-
τῆρα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἱκέτευε, σῶσαι, καὶ φω-
τίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Εὐδεδυμένος Χριστοῦ τὴν πανοπλίαν, εὐρέθης Γεώρ-
γιε, τοῖς μὴ ζητοῦσί σε, ὑπὲρ Χριστοῦ πυρπολούμε-
νος, καὶ μυκτηρίζων, Θεῶν ματαίων, πλάνην ψυχόληθρον·
τότε καὶ στρατεύομαι, τῷ βασιλεῖ μου Χριστῷ, τοῖς πα-
ρανόμοις ἐκραύγαζες· οὐδὲ γὰρ θῆρες, οὐδὲ τροχοί, οὐ
πῦρ, οὐδὲ μάχαιρα, ἐμὲ χωρίσαι κατισχύσουσι, τῆς ἀγά-
πης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φω-
τίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἔθανι.

Καταφρονήσας ὀργάνων πολυμόρφων, ποικίλων βασά-
νων τε, καὶ καταπόλου φρικτοῦ, στεφανηφόρε Γε-
εώργιε, τῆς εὐσεβείας, μαρτυρικῶς τὸν δρόμον τετέλε-

κας· ὅθεν τὴν ὑπέρλαμπρον, μνήμην σου ἄνθεσιν, ἁμα-
τικοῖς περιστέφωμεν, καὶ τὰ σεπτὰ σου, περισσισώμεθα
πίστει λείψανα· ἀλλ' ὡς τῷ θρόνῳ παριστάμενος, λαμ-
προφόρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καθικέτευε σῶσαι,
καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα. Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευ-
ματικῶς εὐφημῶμεν, Γεώργιον τὸν αἰοδιμον Μάρ-
τυρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλευσαν κίνδυ-
νοι, καὶ ἐστώμωσαν βάσανα, καὶ ποικίλαι κολάσεις ἀνῆ-
λωσαν, σῶμα τὸ φύσει φθειρόμενον· ἐνίκα γὰρ ὁ πόθος
τὴν φύσιν, διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστὴν διαβῆναι
πρὸς τὸν ποθοῦμενον, Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον ἡχ. δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτὴς, καὶ τῶν πτωχῶν ὑ-
περασπιστής, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων ὑπέρ-
μαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα. ἡχ. α'. Τὸν τάφον σου

Ἀνέτειλεν ἰδοὺ, τὸ τῆς χάριτος ξαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ
ἡ ἀνάστασις πᾶσι, καὶ ταύτῃ συνεκλάμπει νῦν, Γε-
ωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καὶ φωτοφόρος ἡμέ-
ρα· δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς
ἐορτάσωμεν. Καὶ τῆς ἑορτῆς β'. Στιχολογίαν.

Κάθισμα ἡχος γ'. Οἰκίας πύστεως.

Πόθῳ ζέοντι, τῷ τοῦ Δεσπότης, πυρπολούμενος, ἀν-
δρείόφρονες τὸ τῆς πλάνης ταμεῖα κατέβαλες, καὶ
ἐν σταδίῳ Χριστὸν ὡς ολόγησας, τροπαιοφόρε παμμάκαρ
Γεώργιε, Μάρτυς ἐνδοξε· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δω-
ρῆσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθ. ἡχ. δ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Γεωργάσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, δι-
σκορπίσας πτωχοῖς, πάντα τὸν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀν-
τικτησάμενος ἐνδοξε Χριστοῦ τὴν δόξαν· ὅθεν πεποιθὼς
πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καὶ πόνους τοὺς μακροὺς, Μάρτυς
Γεώργιε· καὶ κοινωνὸς γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπα-
θοῦς καὶ ἐγέρσεως, τῆς βασιλείας, αὐτοῦ μετέσχες, ὑπὲρ
ἡμῶν νῦν δεόμενος.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. ἡχου.

Εἴκ νεότητός μου πολλὰ πολεμῆ με πάθην· ἀλλ' αὐτὸς
ἐάντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτῆρ μου. Δίς.

Οἱ μισοῦντες Σιών αἰσχύνηντε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς
χόρτος γὰρ πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι. Δίς. Δόξα πατρί
ἡμῶν Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑ-
ψοῦται λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυ-

φίως.

Καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν. Προκίαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὤσει κέδρος εἰ ἐν τῷ Διιδάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἀγ. Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα πρὸς ἡμᾶς.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ἡμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσιν, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἵνα ἐκείνοι ἐκονήσῃ ἐν ὀνόματι μου. Ἀποθήσεται δὲ εἰς μαρτύριον. Θεοθεν οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ προμελετεῖν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἥ οὐ δύνασονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθαι δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομα μου· καὶ θριξέκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόλυται. Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ

Δόξα ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου αὐγὰς· ζῆται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθρώποις ὠραζομένη, Γεώργιε βοᾷ σοι· θεράπων Χριστοῦ καὶ προστάτα θερμότετε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον. Σῶσον ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησον καὶ οἰκτιρμοῖς.

Ὁ Κανὼν τῆς τυχούσης ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου. Ὡδὴ α'. Ἦχος α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἦπερ ἥλιον ἐξήστραψεν ἡ μνήμη σου νῦν, Μάρτυς Χριστοῦ ὁπλίζεται· ὡς γὰρ ἀκτῖνας παμφαῖς, τῶν θαυμάτων τὰς αὐγάς, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, λαμπρῶς· ἐξεδέσκεισε, φωτοφόρε Γεώργιε.

Μονομάχα μυριόνικε Χριστοῦ ἀθλητά, δός μου τοὺς ἀθλοὺς μέλψαι, καὶ ἀγωνίσματα τὰ σά, ἅπερ ἔτλης ἀνδρικῶς, τῷ πόθῳ Χριστοῦ, σοφὲ ἐκपुरούμενος, ὃ καὶ ἐξῆς γηθόμενος.

Νέος ὦφθης ἐν πολέμοις ἱκανὸς τῇ χειρὶ, ἄλλος Δαυὶδ ἀνδρεῖος· ὡς γὰρ, αὐτὸς τὸν Γολιάθ, τὸν ἀντίπαλον καὶ σύ, ἥττηας καθελὼν βολαῖς τῆς τῶν λόγων σου, στεφανῖτα Γεώργιε. Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνέκφραστος ὠραῖος, φρικαλὸς ὁ σὸς, ξένος ὁ τόκος Κόρη· ὡς ὑπομάξιον καὶ γάρ, τὸν παντέλειον Θεὸν θηλάζεις σαρκί, παράδοξον ἄκουσμα, βρεφοτρόφε Μητρὰν ἀνδρε!

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε
Θερμοτάτη πίστις καὶ στοργή, τοὺς προσκαλουμένους σου Μάρτυς

Χριστοῦ στεφφόρε Γεώργιε, παρεστὼς ὁλόφωτος, σεπτῷ βήματι, τοῦ τῶν ὅλων δεσποζοντος, σοῦ ταῖς ἱεραῖς, καὶ ταῖς προσταταῖς διαφώτιζον.

Εὐγενὲς Γεώργιον Θεοῦ, γέγονας Γεώργιε, μαρτυρικῶς γεωργούμενον πρέξεις, καὶ ὡς πλοῦτον ἐμψυχον, οὐρανόις σε θησαυροῖς ἐναπέθετο, ὁ ἀγωνοθέτης, ὡς διαφερόντως ἀριστεύσαντα.

Ρωμαλέως καὶ καρτερικῶς, ὠρμησας αὐτόκλητος, πρὸς τοὺς ἀγῶνας παμμάκαρ Γεώργιε· καὶ καταστρεψάμενος τὴν ἀτίθασον τῶν τυράννων παράταξιν πρέσβυς ὑπὲρ πάντων, τῶν προσκαλουμένων γεγέννησαι.

Δόξα πατρὶ.

Μακαρίας ἐνδοξε ζωῆς, νῦν ἐπιλαβόμενος, τῆς ἐν Χριστῷ κρυπτομένης Γεώργιε, ὑπὲρ ἧς ἡγώνισε, μέχρις αἵματος τοὺς ἐν πίστει ὑμνοῦντάς σε, αἴτησαι σωθῆναι πάσης ἀθλοφόρε περιστάσεως.

Καὶ νῦν.

Οὐρανὸς ἐγένου λογικός, Λόγον τὸν οὐράνιον, τῇ σῇ γαστρὶ Θεομήτωρ χωρήσασα, δι' οὗ πάντα γέγονεν, οὐρανὸς τε καὶ γῆ, καὶ τὰ τούτων ἐπέκεινα· ἐν ᾧ παρρησία, πρέσβευε σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Αἱ Καταβασαὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ κανόνος. Ὡδὴ γ'. Δεῦτε πόμα Σύνδρομος ἐξέλαμψεν ἡμῖν, ἡ πανένδοξος μνήμη ἡ τοῦ θεράποντος, τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ, ἐν ᾗ συνελθόντες οἱ πιστοὶ παιδρῶς ἐορτάσωμεν.

Εὐφράνθητε γῆ καὶ οὐρανοί, τὰ τε ὄρη καὶ πάντες βουνοὶ σκιρτήσατε· ρεῖθρα θαυμάτων καὶ γάρ, ὑψόθεν ἡμῖν ὀμβροβλυτεῖ, ὁ Μάρτυς Γεώργιος.

Γῇ πᾶσα καὶ βρότειος φυλή, οὐρανὸς τε συγχαίρει στρατὸς Ἀγγέλων τε· ὁ πρωτοστράτηγος γὰρ Χριστοῦ νῦν Γεώργιος ἐκ γῆς, βαίνει πρὸς οὐράνια.

Θεοτοκίον.

Εὐφράνθητι, τέρπου Μαριάμ· εἰ καὶ χθὲς ὡς βομφαία γὰρ τὴν καρδίαν σου, ὁ τοῦ Υἱοῦ σου Σταυρὸς, διήλθεν, ἀλλ' οὖν ὡς ἐκ παστοῦ, τοῦ τάφου ἀνέτειλεν. Ἔτερος. Ἐξήνηθησεν ἡ ἔρημος. Ὡδὴ γ'.

Στεφάνῳ τῆς ἀθλήσεως, διαλάμπων ἐνδοξε, τοὺς εὐσεβῶς καλοῦντάς σε, λιτανεύων τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης μάκαρ λύτρωσαι.

Πλουσίαις φωτιζόμενος, λαμπηδοσι πάνσοφε, τὴν ζοφεράν ἀπέλασον, ἀθυμίαν καὶ τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν, ἀφ' ἡμῶν τῶν ἐν πίστει εὐφημοῦντές σε.

Δόξα πατρὶ.

Ἐλπίδι στηριζόμενος, καὶ ἀγάπῃ πιστεῖ τε, περιφραχθεὶς Γεώργιε, καὶ δυνάμει Χριστοῦ ῥωννύμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην καταβέβληκας.

Καὶ νῦν.

Φωτίζοντα τὰ πέρατα, Παναγία τέτοκας, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, καὶ πρὸ παντῶν Πατρὶ συνάναρχον· Θεοτόκον διό σε πιστεῖ σέβομεν.

Αἵτησις. Ὅτι σὺ εἰ ὁ Θεός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τροποῖς ἀνδραγαθῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τοῦ ἐχθροῦ τὰ φρυάγματα· τῷ γὰρ

θείω ζήλω, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν τυράννων ἔσθεις, τὸ ἄ-
θεον φρύαγμα· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν βασάνων, ἐδέξω τὸν στέ-
φανον, καὶ παρέχεις ἰάματα, ἀθλοφόρε Γεώργιε. Πρέσβευε Χριστῷ
τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πό-
θω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Δόξα πατρί.

Τὸν ἐπίγειον πλοῦτον τὸν ἐπὶ γῆς, διανέμων τοῖς πᾶσι Μάρτυς
σοφέ, πλοῦτον τὸν οὐράνιον, ἐκπληρώσω τοῖς πόνοις σου· τὸν γὰρ
Σταυρὸν τὸν ἄχραντον, ἐν σοὶ τεθωράκισαι, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχυνας,
τυράννων τὸ φρύαγμα· ὅθεν σὴ πρεσβεία, τοῖς αἰτοῦσί σε νέμεις, τὰ
θεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Γεώργιε. Πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτά-
ζουσι πόθω τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Καὶ νῦν τῆς τυχούσης ἐορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡς ὑπερήλασε τὴν πρίν, Νότου βασίλισσαν σοφέ, νῦν ἡ βασιλὶς
'Αλεξάνδρα· εἰς τὴν γὰρ σύνεσιν, ἐκθαμβηθεῖσα ἔδραμεν· ὅθεν σοι
συμπαρίσταται Μάρτυς, ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ὥσπερ βασίλισσα.

Ῥημάτων σου οὐκ ἐνεγκῶν, τοὺς ἐλεγμοὺς ὁ δυσσεβής, τούτε-
σθαι κελεύει τὸ στομα, φεῦ! τὸν σὸν Γεώργιε· τὸ δὲ καίτοι κροαύ-
μενον, κύμβαλον ὡς ἀντήχει κραυγάζον. Μόνος Θεὸς ἀψευδής, ὁ
Χριστὸς ἐστί.

Γνήσιε φίλε τοῦ Χριστοῦ, πρωταθλητάρχα τε αὐτοῦ, πάμφωτε
λαμπτήρ οἰκουμένης, ἀστήρ φαεινότετε, λυχνία τιμαλφέστατε, ἄ-
γρυπνε τῶν τιμώντων σε φύλαξ, φύλαττε ἡμᾶς, Μάρτυς Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ἰδὼν καὶ τέτοκας Ἀγνή, καὶ παρθελεύεις ἐνταύτῃ· θαῦμα πολυ-
θαύμαστον ὄντως, φοβερόν ξενήκουστον· Θεὸν γὰρ τὸν παντάνακτα
φέρουσα σαῖς ἀγκάλαις θηλάζεις, τὸν τροφοδότην Χριστὸν Κόρη γή-
πιον. Ἐτερος Κανὼν. Ἐλήλυθες ἐκ Παρθένου. Ὡδὴ δ'.

Ἵμνουμέν σου, τοὺς ἀγῶνας παμμάκαρ Γεώργιε, δι' ὧν κατα-
βέβληκας, τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα· πᾶσαν δὲ κατήργησας, τὴν
τῶν δαιμόνων ἀπάτην παναοίδιμε.

Κατεύνασον πειρασμῶν καὶ κινδύνων τὸν τάραχον, καὶ πᾶσαν ἐ-
πήρειαν, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπέλασον, ἀπὸ τῶν ὑμνούντων σε, ὡς
τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ἀξιόγαστε. Δόξα πατρί.

Ἀνέτειλας ὡς ἀστήρ ἑωσφόρος Γεώργιε, ψυχῆς γενναιότητι, καὶ
στηριγμῷ τῷ τῆς πίστεως πλάνης τὴν σκοτόμαιναν, ἀποδιώκων καὶ
σώζων τοὺς ὑμνούντάς σε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σωτηρίαν οὐσιώδη Παρθένη γεγέννηκας, πλουσίᾳ χρηστότητι, καὶ
φυσικῇ ἀγαθότητι, σώζουσα τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν φθαρεῖσαν εἰκόνα
ἀνεκκλήλῃτον. Ὡδὴ ε'. Ὁρθρίσωμεν ὁρθροῦ βαθέως.

Ἐόρτων κρότοι, σκιρτῶσα ἡ Ἐκκλησία, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σω-
τῆρος, καὶ τὴν νῦν μετάθεσιν τοῦ Ἀθλοφόρου ψάλλουσα· διὸ τὰ
καλὰ γὰρ συνέδραμον.

Δοξάζει σου τέρας τὸ ξένον Θαυματοβρύτα, ὁ καλὸς Γλυκέριος,

τὸν βοῦν οὐπερ θαυμαστῶς ἐζώσας, αὐτὸν δὲ τῷ Κυρίῳ σου, ζῶ-
σον θυσίαν προσήνεγκας.

Δινέσεις ὅπως τὴν δόξαν τὴν σὴν ὑμνήσω, πλήρωσον τὸ στόμα
μου χαριτώσας, καὶ τὸν νοῦν Γεώργιε· καὶ γὰρ ἀγαλλιάσεται,
ὅταν σοι ψάλλῃ τὸ πνεῦμά μου. Θεοτοκίον.

Ὑπέραγγε, πῶς ὑπὲρ λόγου γαλακτοτρόφος, καὶ Παρθένης πέφυ-
κας, ἀπορῶ σου, τὸ φρικτὸν μυστήριον! τιμῶ λοιπὸν τὸν τόκον σου,
σὲ προσκυνῶ Παναγία μου. Ἐτερος Κανὼν. Ὁ φωτισμός. Ὡδὴ ε'.

Μαρτυρικὴν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, αἰτῆσαι
προθύμως τὴν σωτηρίαν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι, ψυχικῶν νοσημάτων, ἁ-
παλλάττων ταῖς σαῖς δεήσεσι, Μάρτυς ἀθλοφόρε παμμάκαρ Γεώργιε.

Ἀγγελικαῖς, συγχορεύων ὡς Μάρτυς χοροστασίαις, καὶ τῆς ἁ-
θανάτου καὶ μακαρίας, στεφανηφόρε, ἐμφορούμενος δόξης, τοὺς τῇ
σκέπῃ τῇ σὴ προστρέχοντας, πάσης τρικυμίας, καὶ ζάλης ἐξάρπασον.

Δόξα πατρί.

Ῥῥσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ὡς ἐλεήμων, τὸν τῆς ἀμαρτίας
καὶ τῶν κινδύνων, ἐξαφανίζων πολυποίκιλον κλῶνον, Γεωργίου τοῦ
σοῦ θεράποντος, τὰς ἱκετηρίας, Χριστὲ προσδεχόμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὀφειλὴν τῆς προμήτορος Εὐας σὺ θεομήτωρ, ἀπέκτησας σάρ-
κα ἡμωσιζόμενον, ἐκ σοῦ τεκοῦσα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου· ὅθεν
πάντες σὲ μακαρίζομεν, κεχαριτωμένη Παρθένη πανάμωμε.

Ὡδὴ ζ'. Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ἰδοὺ σοι καὶ μὴ τερπνὴ χελιδὼν, θεοσυλλεκτη λαέ, τὴν τοῦ ἑα-
ρος χάριν, ἀναπληροῖ θαυμαστῶς, ὁ Γεώργιος· καὶ συγχάρητε λοι-
πὸν, τῇ χαρᾷ τούτου πάντες.

Δριμείας βασάνους δεινῶν ἐνεγκῶν ὡς τρυφὰς ταύτας ἡγοῦ, ὑπο-
μένων Κυρίῳ, καὶ ψάλλων ἐνδοξε· ἡ φωνὴ δὲ σου, τῆς βροντῆς ἐν
τῷ τροχῷ, τῶν εὐχῶν ἐξηχεῖτο.

Εὐφραίνου καὶ σίρτα χορὸς ἀθλητῶν, πανηγύρεως τῆς νῦν, εἰρη-
κότες ἐξάρχοντα τὸν Γεώργιον, καὶ ἀγάλλεσθαι σὺν αὐτῷ δαυτί-
κως· ἡμέρα γὰρ Κυρίου.

Καὶ τίκτεις καὶ πάλιν ἀγνεύεις ὡς πρίν· φοβερός ὁ τοκετός, μη-
τρανύμφευτε Κόρη, καὶ ἀνεκκλήλῃτος· τὸν ὑπέρχρονον, βρεφωθέντα
καθ' ἡμᾶς, ὑπὲρ ἔννοιαν τίκτεις.

Ἐτερος Κανὼν. Ὡδὴ ζ'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν, τὰ τῆς ἀριστείας σου ἀνδρα-
γαθήματα, διηνεκῶς ἀδόμενα, παμμάκαριστε μάρτυς Γεώργιε.

Στρατείας οὐρανοῦ συνόμιλος, Μάκαρ γεγρονεύς, καὶ τὴν θεῖαν
ἐμφάνειαν, ὡς ἐφικτὸν θεώμενος, τοὺς τιμώντάς σε πίστει διάσωσον.

Δόξα πατρί.

Ὁλοτρόπως Θεῷ ἀνακείμενος, καὶ τὰς ἀστραπὰς τῶν θαυμάτων
δεχόμενος, τὰς δωρεὰς τοῖς χρήζουσι, διανέμεις παμμάκαρ Γεώργιε.

Νῦν πρὸς σὲ καταφεύγω Πανάχραντε. Σῶσόν με πρεσβείαις σου,
καὶ διαφύλαξον· ὅσα γὰρ θέλεις δύνασαι, οἷα Μήτηρ τοῦ πάντα

ισχύοντος. Αἰτήσις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς. Κοντ. ἤχ. γ'. Ὁ ὕψωθεῖς. Γεωργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργὸς τιμώ-
τατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπεύρας γὰρ ἐν
δάκρυσιν, εὐφροσύνην θερίζεις· ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος, τὸν Χριστὸν
ἐκομισώ, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Ἄγιε ταῖς σαῖς, πᾶσι παρέχεις
πταισμάτων συγχώρησιν. Ὁ οἶκος.

Τὸν ὑπὲρ κόσμον τῆς ζωῆς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστὸν τὸν
Βασιλέα, ποθῶν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν
ὑπὲρ αὐτοῦ· ζῆλον γὰρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς, αὐτὸς ἐναγὸν προ-
σῆγαγε. Τοῦτον καὶ ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμὸν προστά-
την ἡμῶν, ὡς ἐνδοξον ὄντα Χριστοῦ δοῦλον, μιμούμενον σαφῶς τὸν
ἴδιον Δεσπότην, καὶ αἰτοῦντα αὐτόν, πᾶσι παρέχειν πταισμάτων
συγχώρησιν. Συναξάριον.

Τῇ 23 τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου. Ἐορτάζομεν τὴν μνήμην, τοῦ ἁγίου
καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου. Στίχοι.

» Ἐχθρὸς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις,
» Ἐκὼν παρ' ἐχθρῶν τέμνεται διὰ ξίφους,
» Ἦρε Γεωργίου τρίτῃ εἰκάδι αὐχένα χαλκός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀνατολίου τοῦ Στρατηλά-
του, Πρωτολέοντος τοῦ Στρατηλάτου μάρτυρος, Ἀθανασίου μάρ-
τυρος τοῦ ἀπὸ Μάγων, Γλυκερίου τοῦ γεωργοῦ μάρτυρος, Οὐαλερίου
μάρτυρος, Δονάτου καὶ Θερινῶν τῶν μαρτύρων, Γεωργίου νεομάρτυ-
ρος τοῦ ἐν Πτολεμαίδι, καὶ Λαζάρου νεομάρτυρος.

Ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.
Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
ᾠδὴ ζ'. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Ποθῶ σου ἐξυμνεῖν τὰ θαυμάσια, καὶ πάλιν συστήλλομαι· ὅταν
γὰρ αὐτὰ ἐξαριθμῆσαι βουληθῶ, ὑπὲρ ἅμμιον εὐρίσκονται πληθυνό-
μενα καὶ δέξαι μου λοιπὸν ἀθλητά, τὸ βραχὺ τοῦτο ἐφύμνιον.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲ γῆ οὐδὲ θάλασσα, οὐ πόλις οὐκ ἔρημος, ἐνθα ἀλη-
θῶς, τῶν σῶν θαυμάτων οἱ κρουνοί, πελαγίζοντες Μάρτυς οὐχ ὑπερ-
βλύζουσι· τὸν σὸν γὰρ θαυμαστόν, ἐν πᾶσι τῇ γῇ ᾄδεται ὄνομα.

Θαμβεῖται σου Στρατάρχα τὴν ἀθλήσιν, Ἀγγέλων τὸ στράτευμα·
σὲ δ' ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς καταπλαγεῖς, ἐπεθύμησε Μάρτυς
τοῦ κάλλους σου διόπερ καὶ σὺν αὐτῷ, βασιλεύειν αἰεὶ σε κατηξίωσεν.
Θεοτοκίον.

Ὁλόφωτε σκηνὴν θεοδόμητε, λυχνία κατάχρυσε, στάμνε κιθωτέ,
θεοκατοίκητε ναέ, ξενοβλάστητε ράβδε, Μητρὰνάνδρε, τοὺς σοὺς
ικέτας ἡμᾶς, πολυώνυμε Κόρη διαφύλαττε.

Τὸν σὸν ἐκμιμούμενος μάρτυς Δεσπότην, ἐκὼν ἡτομώσας, πρὸς
τοὺς ἀγῶνας ἐνδοξε, καὶ νίκην ἀράμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ,
φύλαξ ἐχρημάτισας, αὐτήν, αἰεὶ φυλάττων τῇ προστασίᾳ σου.

Ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ὡς ἀθλοφόρος, ὡς ἀκαταγώνιστος τῆς πί-
στεως ὑπερμαχος, νῦν πύργος ἀκράδαντος τοῖς εὐφημοῦσί σε, πάν-
σοφε Γεώργιε γενοῦ, περιτειχίζων ταῖς ἰκεσίαις σου. Δόξα Πατρὶ.

Σοφῶς ἐγεώργησας τὸν θεῖον σπῆρον, καὶ τοῦτον ἐπλήθυνας, αἰ-
μάτων σου τοῖς ρεύμασιν, ἀρδεύων Μακάριε, καὶ τῇ τῶν πόνων
σπουδῇ, καὶ τοῖς ἐπαλλήλοις αἰκισμοῖς, δι' ὧν τυράννων τὸ θράσος
ἐσθεςας. Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ.

Παρθένος διέμεινας καὶ μετὰ τόκον· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας τὸν
πάντα διατρέφοντα, δι' ἄφατον ἔλεος, καὶ εὐπλαγχνίαν πολλήν,
ἄνθρωπον γενόμενον Ἀγνή· ὃ νῦν δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

ᾠδὴ η'. Αὐτὴ ἡ κλητὴ.
Ἵμνους ὡς εὐδὼν, συλλέξαντες ἄνθη, ἄλλου Παραδείσου, τοῦ
θεοπνεύστου Ψαλτῆρος, δεῦτε στέφος λαμπρὸν ἀσματόπλοκον, τῷ
Μάρτυρι πλεζόμεν ἡρίστευσε γὰρ καθελὼν Σατὰν τὸ κράτος.

Δεῦρο μελουργέ, Προφητόπρωτε φράσον. Ὁ δίκαιος ἐκείνος, ὁ
ἐξανθήσας ὡς φοινῖξ, τίς καὶ ποῖος ἐστίν; Ὁ μέγας λαὸς ὑπάρχει
Γεώργιος, γλυκύκαρπον ὄντως φυτόν, καρδιότροπον.

Ἐρχο ἐπιφάνηθι, τάχυνον φθάσον, ἡμᾶς τὴν νοσησίαν σου, ὡς ἀε-
τὸς χρυσοπτέρυξ, περιθάλλων αἰεὶ καθυπόδειξαι, διὰ τὰς πτέρυγας
σου, σκιὰν ὑπὸ σῇ γὰρ καλὴν ἀναπαύσθαι. Θεοτοκίον.

Ἴδε ἦν προέφης, Προφῆτα Παρθένος, συνέλαβεν ἀσπύρας, ἡ Βα-
σιλὶς καὶ Κυρία, καὶ ὡς Μήτηρ γεννᾷ, τὸν Παντάνακτα, πανάσθο-
ρος μείνασα. Μυστήριον ξένον, ὁ τοκετὸς σου Κόρη.

Ἐτερος. Κάμινος ποτέ.
Ρυμὴν τῶν δεινῶν, παθὼν τε καὶ κινδύνων, καὶ παραχῶδους
περιστάσεως, καὶ νόσων συμπτώματα, καὶ δαιμόνων μηχανήματα,
καὶ δυσμενῶν ὀρμήματα, παῦσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, στεφανηφόρε
Γεώργιε.

Ὁλοφ' τῷ φωτί, παμμάκαρ τῆς Τριάδος, εἰλικρινῶς καταλαμπό-
μενος, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, εὐσεβείας ὡς ὑπερμαχος, ὡς νικητὴς
θεότευκτος, σῶσον οὐρανοφαῖτα, τοὺς σὲ τιμῶντας πρεσβείαις σου.

Δόξα πατρὶ.
Στέφει νοητῷ, ποικίλως διαπρέπων, καὶ βασιλείας διαδήματι,
καὶ σκήπτρῳ κοσμούμενος, καὶ πορφύραν περιθέμενος, σὺ φοινιχθεῖ-
σαν αἵματι, Μάκαρ συμβασιλεύεις, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ.
Τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀχρόνως γεννηθέντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἀνα-
λάμψαντα, τὸν πάντα ποιήσαντα, ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα, Παρθενο-
μήτωρ τέτοκας· ὅθεν σε Θεοτόκον, πάντα τὰ ἔθνη δοξάζομεν.

ᾠδὴ θ'. Φωτίζου, φωτίζου.
Γλυκυτάτην δρόσον, ὄρη σταλάξατε· καὶ σύ, κατ' ἐξάρετον
σκίρτα, τὸ ὅρος τὸ Ἅγιον· χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου παιδρῶς· εὗρες
καὶ γάρ, κράτιστον τὸν μέγαν, Γεώργιον ὀροφύλακα.

Αἰνοῦσιν αἱ σύμπασαι, νῦν πατρίαι τῶν ἐθνῶν, εὐλογοῦσιν ὑμνοῦσι,
καὶ συμφώνως κράζουσι· Χαῖρε Σωτὴρ τῶν πιστῶν ἡ χαρὰ· χαίρεις
καὶ σὺ εὖχος ἀθλοφόρε, Γεώργιε ὑπερθαύμαστε.

Ραβδίσματα ξέσεις, καὶ τῶν βουενῶν τοὺς δαρμούς, τὰς κρηπί-
δας, τὸν λάκκον, τῆς ἀσθείτου σέβομαι, τῇ ἡλλά τε ὅσα ὑπέστης

ἀθλητῶν, Μάρτυς Χριστοῦ πάντα μακαρίζω, καὶ τὸν τροχὸν κατασπάζωμαι.

Δημήτριε μάρτυς, σὺν Γεωργίῳ τῷ κλεινῷ, ἀγαθοὶ γὰρ οἱ δύο, μηδαμῶς ἐλλίπνυτε, τὸν δὲ τὸν ὥρον φρουροῦντες αἰεὶ, καὶ πειρασμῶν, ὅλας μυριάδας, μετακινούντες ἀμύητοι. Θεοτοκίον.

Ἡ δόξα τὸ κάλλος, ἡ ὠραιότης τῶν πιστῶν, ἡ τρυφή τῶν Ἀγγέλων, κόσμου τὸ διάσωμα, πάντα γινε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοὺς εἰς τὴν σὴν, σκέπην προσδραμόντων, συντήρησον Παναγία μου.

Ἔτερον. Ἀναρχοῦ.

Ἀπαύστως τὸν Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῶν ὑμνούντων σε Μάκαρ, ὡς Χριστομάρτυρα, ὡς νενικηκότα τυράννου, ὡς πονηρῶν, πνευμάτων διώκτην, ὡς ἄγρυπνον φύλακα, ὡς προστάτην ἀκαταίσχυντον.

Τῶν ἁθλῶν τὰ ἔπαθλα, πλουσίως σοι δεδωρήται, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ὃ παριστάμενος, μετὰ παρρησίας τρισμάκαρ μαρτυρικῆς, καὶ μετ' εὐφροσύνης, τοὺς προσκαλουμένους σε περιέπων διαφύλαττε.

Δόξα πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Ἡ γῆ σε κατέκρυψε, καὶ οὐρανὸς ἐδέξατο, καὶ ἡνοίγη σου πύλη, τοῦ Παραδείσου σαφῶς· ὃν περιχαρῶς Ἀθλοφόρε, χοροβατῶν, καὶ περιπολεύων, τοὺς πιστεῖ ὑμνούντάς σε, σαῖς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ.

Σκηνὴν προετύπωσε τοῦ Μαρτυρίου Πάναγνε, ἐν ᾗ πλάκες καὶ Λάμνος, καὶ ἡ χρυσοῦ κιβωτός, ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνη ἐκεῖνα, οὕτω καὶ σὺ, τὸν ἀναρχον Λόγον, ἐν γαστρὶ ἐχώρησας, Θεοτόκε σωματούμενον.

Καταβασαί τοῦ Πάσχα. Ἐὰν συμπέσῃ ἡ ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἢ τῇ Ἀποδόσει αὐτῆς τότε καταλιμπάνοντας τοῦ Πάσχα καὶ ψάλλωνται τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τὰς δύο μόνον ἡμέρας.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπινίκιον, ἄδοντες.

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρείας πηγῇ, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀβακοῦμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω φασφόρον Ἀγγελον, διαπρωσίως λέγοντα· σήμερον σωτηρίᾳ τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωανᾶς ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Ὁ παῖδ' ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρείαν ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ

μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Αἰνούμεν καὶ εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνούμεν.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων ἡ βασιλὴς καὶ Κυρία, ἑορτῶν ἑορτῇ, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Ἀγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ, Ἀγνὴ Παρθένε χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῷ χαῖρε· ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη, τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλὴμ ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σε ἀνέτειλε· χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ Ἀγνὴ τέρπου Θεοτόκε ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Καὶ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Θάλασσαν ἔπηξας, βυθίσας σὺν ἄρμασι τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσωσας ἀβρόχως Κύριε, καὶ εἰσέγαγες αὐτοὺς εἰς ὄρος ἁγιάσματος, βοῶντας. Ἄσωμέν σοι τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὥδην ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέμοις κραταῖῳ.

Ἔστειρώθη ἡ καθόδια μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλάτυνθη ἐπ' ἐχθροῦς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν τῷ σωτηρίῳ σου.

Ὁ Προφήτης Ἀβακοῦμ, τοῖς νεαροῖς ὀφθαλμοῖς προεώρα Κύριε τὴν παρουσίαν σου, διὸ καὶ ἀνέκραξεν. Ἀπὸ θαυμῶν ἤξει ὁ Θεός· Δόξα τῇ δόξει σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτήσαι ἡμᾶς Κύριε, ἐκτὸς σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζωμεν.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με· διὸ ὡς Ἰωανᾶς σοὶ κραυγάζω λόγε. Ἀπάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου εὐσπλαγχνε Κύριε.

Τῶν χαλδαίων ἡ κάμιнос περιφλογιζομένη ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστασίς, οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Αἰνούμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον.

Ἀγγελοι καὶ οὐανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον τοῖς παρθένοις ἡ παιδοποιία· ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμώτερον ὠκονομήθη· διὸ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζωμεν.

Σημ. Ἐὰν συμπέσῃ τοῦ ἁγίου Γεωργίου Κυριακὴ ψάλλεται ἡ θ' τοῦ Πάσχα, ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἔχη τὴν τιμιωτέραν ἐν τῇ Μεσοπεντηκοστῇ καὶ ἐν τῇ Ἀποδόσει αὐτῆς ἔχει τῆς αὐτῆς ἑορτῆς θ'. αὕτη εἶναι κυρίως ἡ Ἐκκλησιαστικὴ διάταξις.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἐὰρ ἡμῖν ἐξέλαμψεν, ἡ λαμπρὰ τοῦ Δεσπότη, καὶ θεία ἐξανάστασις, πρὸς οὐράνιον Πάσχα, ἐκ γῆς ἡμᾶς παραπέμπον ταύτη δὲ συνεκλάμπει, τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος, Γεωργίου ἡ μνήμη ἡ φωταυγής· ἦν παιδρὸς

τελέσωμεν, ἵνα θείας, ἀξιοθώμεν χάριτος, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιε, ὡς ποτὲ τῶν τυράννων τὰς ὁρμὰς καὶ τὴν κάκωσιν, καὶ δεινὰ παρατάξεις, καθεῖλες ἀνδρειοφρόνως ἐν Σταδίῳ Παμμάρκαρ, τῇ τοῦ Σταυροῦ ῥωννύμενος ἀηττήτῳ δυνάμει, οὕτω καὶ ἐγώ, ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων πάντοτε καὶ παθῶν ψυχοφθόρον.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Πᾶσα πνοή. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δεῦτε, τὴν πανέορτον φαιδρὰν, ἐνδοξον Ἀνάστασιν πάντες, πανηγυρίσαντες, πάλιν ἐορτάσωμεν, φαιδρὰν πανήγυριν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, καὶ στέψωμεν τοῦτον, ἐαρινοῖς ἄνθεσιν, ὄντα ἀήττητον ὅπως ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, λάβωμεν τῶν θλίψεων ἅμα, καὶ πλημμελημάτων ἀπολύτρωσιν.

Ὅλον, προσενήγκας σαυτὸν τῷ σοὶ δεδοκότε παμμάρκαρ ζῶν ὁλόκληρον, ὥσπερ ὁλοκάρπωσιν, ζῶσαν καὶ ἔμψυχον, καὶ θυσίαν εὐπρόσδεκτον, καὶ καθαρωτάτην ὅθεν ἐχρημάτισας, πρέσβυς θερμότητος, ζάλης ἐξαιρούμενος πάντας, πίπτει τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μάρτυς, καὶ προσκαλουμένους σε Γεώργιε.

Σπόρον, γεωργήσας ἐμμελῶς, τὸν καταβληθέντα τοῦ λόγου, τῇ καθαρᾷ σου ψυχῇ, τοῦτον ἐπλάνασας, πόνοις ἀθλήσεως, σοφῶς ἀποθέμενος, ἐν ἐπουρανίαις, θήκαις τὴν ἀκήρατον, εὖρες ἀπόλαυσιν ἧς νῦν ἐμφορούμενος Μάρκαρ, ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν σου πρεσβείαις, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε περίσωζε.

Μάρτυς, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐν διαφοροῖς ἀνάγκαις, σῶζε πρεσβείαις σου, πάσης περιστάσεως, ἀπολυτρούμενος, καὶ διώκων ψυχόλεθρον, δεινὴν ἀθυμίαν, χάριν δὲ καὶ ἔλεος, ἡμῖν αἰτούμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς σου σωθέντες, χαίροντες γεραίρωμεν πάντες, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας σου Γεώργιε.

Δόξα πατρί. Ἦχος πλ. α'. Θεοφάνους.

Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, δεῦτε εὐωχῆθωμεν· ἐξέλαμψεν ἡ Ἀνάστασις Χριστοῦ, δεῦτε εὐφρανθῶμεν· ἡ τοῦ Ἀθλοφό-

ρου μνήμη, τοὺς πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνεδείχθη· διὸ φιλέορτοι, δεῦτε μυστικῶς αὐτὴν πανηγυρίσωμεν. Οὗτος γὰρ ὡς καλὸς στρατιώτης, ἠνδρίτατο κατὰ τῶν τυράννων, καὶ τούτους κατήσχυε, μιμητὴς γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὐκ ἤλεψε τὸ σκεῦος τὸ πῆλινον τὸ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ γυμνὸν ἀνεχάλκευεν, ἐν βασάνοις αὐτὸ προσαμοιβόμενος. Αὐτῷ βοήσωμεν ἀθλοφόρε ἰκέτευε, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτύξωμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς. Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἐὰν τύχη ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Κυριακῆ ἔχει δοξαστικὸν τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὴν τάξιν ὅπως εἶναι τυπωμένη ἡ φυλλάδα, καθὼς καὶ εἰς τὸ Εἰσοδικὸν ἔχει τὰς Κυριακὰς μόνον. Τὸ ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖται τὸν Θεόν, τὰς δὲ ἄλλας ἡμέρας τὸ Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ εἰς τὸ ἐξαίρετως. Ἄξιον ἐστὶν καὶ τὰς Κυριακὰς ὁ Ἄγγελος ἐβόα, διότι μεγάλως θέλουσι τιμωρηθῆ οἱ παραβαίνοντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διάταξιν. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικὰ τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ ἁγίου καὶ καθεζῆς εἰς τὴν εἰσοδον. Δεῦτε προσκυνήσωμεν τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς τυχούσης ἑορτῆς καὶ καθεζῆς τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ ἁγίου ὅρα αὐτὰ ἐμπροσθεν. Πρὸς εὐκολίαν σημειοῦμεν καὶ τῆς Μεσοπεν. τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον καθὼς καὶ τοῦ ἁγίου Λαζάρου ὅπου ἐορτάζεται σήμερον καὶ ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον καὶ τὴν ἀκολουθίαν του.

Ἀπολυτίκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόήσας· ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Κοντάκιον ἤχ. δ'.

Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες Χριστὲ ὁ Θεός· δεῦτε καὶ ἀρύσασθαι ὕδωρ ἀθανασίας· θεν σοὶ προσπίπτωμεν, καὶ πιστῶς ἐκδοῶμεν τοὺς οἰκτιρ-

μούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κοντάκιον.

Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ.

Ἀλληλουῖα.

Ἀπολυτίκιον Νεομάρτυρος Λαζάρου ἤχος α΄ Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἀθλητῶν νέων κλέος, καὶ ἀρχαίων συνόμιλος, καὶ γενναῖος ὀπλίτης, τῆς Χριστοῦ παρατάξεως, ἐφάνης ἐναθλήσας ἀνδρικῶς, πολύαθλε Λάζαρε ἐν γῇ· διό σε ἐν θεοῖς ὕμνοις, ἐκ πόθου πάντες γεραίρωμεν ἔνδοξε, καὶ δόξαν προσάγωμεν Θεῷ, τῷ ἐν τοῖς ἄθλοις ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ὀρωμένων, καὶ ἀοράτων πανθαύμαστε.

Κοντάκιον ἤχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ ἐώας ἔλαμψας, ὡς φαεινὸς ἑωσφόρος, τῶν λαμπρῶν ἀγῶνων σου ταῖς νοηταῖς μαρμαρυγαῖς, καταφωτίζων τοὺς χαῖρέ σοι, ἀναβοῶνται, πολύαθλε Λάζαρε. Μεγ.

Ὑμνοὶς τοὺς ἀγῶνάς σου τοὺς σεπτούς, εὐφημοῦμεν πάντες, θεῖε Λάζαρε Ἀθλητὰ, καὶ τὰ ἱερά σου λείψανα προσκυνούμεν, καὶ τῆς μορφῆς τὸν τύπον κατασπαζόμεθα.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Εὐφρονήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον, ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαι τινὰς τῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντίτε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρα. Καὶ ἰδὼν ὅτι ἄρεστόν ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον· (ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν Ἀζύμων)· ὃν καὶ πιάσας, ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδούς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν· βουλόμενος μετὰ τὸ Πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτόν τῷ λαῷ. Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐμελλεν αὐτόν προάγειν ὁ Ἡρώδης τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μετὰ δύο στρατιωτῶν, δεδεμένος ἀλύσει δισὶ· φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν. Καὶ ἰδοὺ, Ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη, καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἴκῳ· αὐτὰς δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέ-

τρον, ἤγειρεν αὐτόν, λέγων· Ἀνάστα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν. Εἰπέ τε ὁ Ἄγγελος πρὸς αὐτόν. Περίβουσαι, καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω· Καὶ λέγει αὐτῷ· Περιβαλὼν τὸ ἱμάτιόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι. Καὶ ἐξελθὼν ἀκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τὸ γινόμενον διὰ τοῦ Ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν. Διελθόντες δὲ πρῶτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλιν τὴν σιδηράν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις αὐτομάτως ἀνοίχθη αὐτοῖς· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν· καὶ εὐθέως (ὁ) Ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς, ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα πρόσχωμεν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου, ἦτε, ὁ κόσμος αὐτὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. Οὐκ ἐστὶ δούλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομα μου, ὅτι οὐκ οἶδασιν τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἀμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσιν περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μου ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἀ οὐδεὶς ἄλλος πεποίκεν, ἀμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι, καὶ μεμίσάκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν. Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παρακλητός, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρός, (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται), ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστέ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς, δόξῃ λατρίαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἀγίου.

Ἄστρον ἀνατέταλκε φαεινόν, ἐκ τῆς Καπαδόκων, ὁ

πολύαθλος τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς καὶ φωτίζει πιστῶν ἅπαν τὸ πλῆθος, Γεώργιος ὁ μέγας, ὃν νῦν γεραίρομεν.

Φύλαττε σοὺς δούλους, ὦ ἀθλητά, τοὺς ἀθροίζομένους ἐν τῷ οἴκῳ σου τῷ σεπτῷ, καὶ μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου σὲ ὑμνοῦντες, Γεώργιε τρισμάκαρ, ἀξιοθαύμαστε.

Τὸν θερμὸν προστάτην καὶ βοηθόν, τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις, ἀντιλήπτορα ταχινόν, τῶν Μαρτύρων κλέος, εἰδώλων αὐθαιρέτην, Γεώργιον τὸν μέγαν, πάντες τιμῇσωμεν,

Τὸν ἐν ἀθλοφόροις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν ἀνάγκαις ἀπροσμάχητον βοηθόν, τῶν θεῶν ὀπλίτην καὶ Μάρτυρα Κυρίου, Γεώργιον τὸν μέγαν, πάντες τιμῇσωμεν.

Μεγαλυνάριον ἁγίων Ἀναργύρων, 1 Νοεμβρίου.

Ὅντως θαυματόδωτος ἡ πηγὴ, τῶν ἰατηρίων, τοῦ Κοσμοῦ καὶ Δαμιανοῦ· ρεῖθρα γὰρ ἐκβλύζει, ζωήρροα τοῖς πᾶσι· τῶν Ἀναργύρων ὅθεν, χάριτας μέλψωμεν.

Μεγαλυνάριον τῶν Ταξιάρχων, 8 Νοεμβρίου.

Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Χερουβίμ, Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Κυριότητες, Σεραφίμ, Ἀρχαί, καὶ Δυνάμεις, μετὰ τοῦ Πρωτοστάτου, τῶν εὐφημούντων ὕμνοις, ὑμᾶς πρωτίστασθε.

Εὐχὴ εἰς τὸν Ἅγιον Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.

Ὡ πανένδοξε ἀθλητὰ μεγαλομάρτυς καὶ τροπαιοφόρε τοῦ Χριστοῦ στρατηλάτα Γεώργιε, πρέσβευε διηνεκῶς πρὸς τὸν πολυεύσπλαχνον καὶ φιλόανθρωπον Κύριον, ὡς ἔχεις μεγάλην τὴν παρρησίαν, καθὼς διὰ τὸ ὄνομά του ὑπέμεινας ἀνοιπίστους βασάνους καὶ τιμωρίας, καὶ πολυπαθεῖς πειρασμούς, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς γινώσκοντές σε ὑπέρμαχον καὶ βοηθόν ἐν ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν· σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἵνα ἱκετεύσης εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, ἵνα ἄρῃ ἐξ ἡμῶν τὴν φοβερὰν μάχαιραν τοῦ ἀντιπάλου ἐχθροῦ, καὶ φωτίσῃ ἡμᾶς εἰς τὸ τέλειον τοῦ Εὐαγγελικοῦ σου κηρύγματος, καὶ καταξίωσον πάντας ἡμᾶς ὅπως ἐορτάζωμεν τὴν ἁγίαν σου Πανήγυριν καὶ ἐορτὴν ταύτην τῆς Ἐπουρανίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Βασιλείας, καὶ ἡ μεσιτεία τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

Περιέχον ὁμοῦ καὶ μερικῶν θαυμάτων διήγησιν.

Αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις τῆς Ἐκκλησίας μας, εὐλογημένοι Χριστιανοί, διὰ ἄλλο δὲν γίνονται, παρὰ μόνον διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν· καὶ ὄχι διὰ νὰ ἐορτάζωμεν οἱ Χριστιανοί, διὰ νὰ ἔχωμεν ἄδειαν νὰ περιδιαβάζωμεν, ἢ νὰ πολυτρώγωμεν, ἢ νὰ πολυπίνωμεν, δὲν πανηγυρίζομεν δι' αὐτὸ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωμεν ἄδειαν νὰ προστρέχωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἀκούωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ λαμβάνωμεν μισθὸν ἀπὸ τοὺς ἐορταζομένους Ἁγίους· διὰ τοῦτο ἀργοῦμεν ἀπὸ πᾶσαν δουλείαν, καὶ ἔχομεν ἐορτὴν καὶσχόλην, ἐκείνην τὴν ἡμέραν· ὁμοίως καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν διὰ τοῦτο ἔχομεν ἐορτὴν καὶσχόλην, διὰ νὰ συναχθῶν οἱ Χριστιανοί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀκούσωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ γνωρίσωσι τίς εἶναι ὁποῦ ἐορτάζει σήμερον, ἢ τί ἔργα ἔκαμε, καὶ πῶς ἔπαθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τώρα τὸν τιμῶμεν καὶ δοξάζομεν. Ἡμεῖς γοῦν, Ὁρθοδόξωτατοι Χριστιανοί, ὁποῦ ἀγαποῦμεν νὰ τύχωμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μὴν ἀγανακτήσωμεν ποτὲ ἐορτάζοντες καὶ πᾶνηγυρίζοντες, ὅτι οἱ ἅγιοι ὁποῦ ὑμνοῦνται καὶ δοξάζονται ἀπὸ ἡμᾶς· αἰῶποτε μᾶς ἐπιτηροῦν καὶ μᾶς διαφυλάττουν, καὶ παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν, ὥσπερ καὶ ὁ σημερινὸς μεγαλομάρτυς Γεώργιος μέγας προστάτης καὶ βοηθὸς τοῦ Χριστιανικοῦ γένους, ὁ ἔτοιμος ἀκροατὴς τῶν ἐπικαλουμένων αὐτόν, ὁ ἀσπὴρ τῆς λαμπρότητος, ὁποῦ ἔχουσε τὸ αἷμά του διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ τὸν ἐδόξασεν ὁ Χριστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Διὰ ταύτην τὴν ἐορτὴν ἐμαζόχθημεν σήμερον καὶ ἡμεῖς εὐσεβεῖς Χριστιανοί· αὐτὸν δοξάζομεν σήμερον· αὐτόν ἐπαινοῦμεν, αὐτόν ἐγκωμιάζομεν, ἀπὸ αὐτόν ζητοῦμεν χάριν καὶ ἔλεος, αὐτόν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς διαφυλάττῃ ἀπὸ τὰ σκανδαλα, ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας, καὶ ἀπὸ πᾶν κακὸν ὅπου ἔρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτου τοῦ μαρτύριον καὶ τὰ θαύματα βούλομαι καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς νὰ διηγηθῶ μὲ ἀκρίβειαν ὅτι φοβοῦμαι νὰ μὴ ἀφήσῃ τίποτες ἀδιήγητον, καὶ ἔχω ἀμαρτίαν εἰς αὐτό· πλὴν νὰ θαρρῶσιν πρῶτον μὲν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, καὶ δεύτερον εἰς τὴν εὐχὴν τῆς αὐθεντίας σας νὰ ἀρχίσω νὰ διηγῶμαι. Παρακαλῶ δὲ τὴν ἀντίληψίν σας νὰ ἀκούσητε μὲ ὅλην σας τὴν καρδίαν διὰ νὰ καταλάβητε τοὺς λόγους μου καὶ νὰ λάβηται ἀπὸ τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.

Διοκλητιανὸς ὁ τῶν Ρωμαίων βασιλεὺς, ὡσὰν ἐπῆρεν ἀναξίως τὸ στέμμα τῆς βασιλείας, καὶ πρῶτος ἔγεινε τῶν ἄλλων ἀφεντάδων, καὶ ὅλον τὸν κόσμον ὑπέταξε εἰς τὴν βασιλείαν του, εἶχε καὶ

πολλήν ἔννοιαν πῶς νὰ τιμᾷ τὰ εἰδῶλα καὶ πῶς νὰ κάμνῃ τὸ θέλημα τῶν ἐλληνικῶν θεῶν καὶ πῶς νὰ χαίρεται καὶ νὰ εὐφραίνεται εἰς τὰς πανηγύρεις τῶν Θεῶν του· τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τὸν λεγόμενον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Θεὸν, ἐκείνον τὸν ἐτίμα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ποτὲ δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ μαντεῖον αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Θεοῦ νὰ μαντευθῇ διὰ χρεῖαν του, καὶ εἰπέ του ὁ δαίμονας ὅπου ἐκατοίκει ἐκεῖ, ὅτι οἱ δίκαιοι ὅπου εἶναι εἰς τὴν γῆν, αὐτοὶ τὸν ἐμποδίζουν νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν· ὥς πλανεμένος δὲ ὅπου ἦτο ὁ μικρὸς βασιλεὺς, μὲ πολλὴν σπουδὴν ἐγύρευε νὰ μάθῃ ποιοὶ εἶναι οἱ δίκαιοι, ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς ὑπὲρτας τοῦ μαντείου εἶπεν· ὅτι οἱ λεγόμενοι χριστιανοί, αὐτοὶ εἶναι οἱ δίκαιοι τῆς γῆς· ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε, πολλὰ ἐδαίμονισθη διὰ τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἄρχισε νὰ κάμνῃ διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· καὶ παρευθὺς ὅσας φυλακαῖς ἦτον, ὅσα κριτήρια καὶ καταγῶγια ὅλα ἐγέμισαν ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς· καὶ ἄλλους μὲν ἐθανάτωσαν πάραυτα, ἄλλους ἐπαίδευσαν ἄλλους ἐπῆσαν μὲ τὸ καλὸν διὰ νὰ τοὺς γυρίσουν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν· καὶ σχεδὸν εἰπεῖν καθ' ἡμέραν ἐγίνοντο φόνοι καὶ αἱματοχυσίαι τῶν Χριστιανῶν· καὶ αὐτὰ μὲν ἐγένοντο εἰς τὰς ἄλλας πόλεις καὶ τόπους, οἱ δὲ Χριστιανοὶ ὅπου ἦτον εἰς τὴν Ἀνατολὴν πλῆθος πολὺ ἔκαμναν σύγχυσιν καὶ μεγάλην ἀνακάτωσιν. Τότε οἱ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς ἐστείλαν γράμματα καὶ ἐστείλαν εἰς τὸν βασιλεῖα Διοκλητιανὸν καὶ ἐγραψαν ἔτσι· Ἡμεῖς οἱ δούλοι σου βασιλεῦ, καὶ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς, προσκυνοῦμέν σε πολλὰ· ἐδῶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν εὐρίσκονται πλῆθος πολὺ Χριστιανοί, καὶ ἐναντιοῦνται εἰς τὸν ὀρισμὸν σου. καὶ δὲν προσκυνοῦν τὰ εἰδῶλα, λοιπὸν ὄρισαι ἡ βασιλεία σου, ἥ νὰ εἶναι εἰς τὴν πίστιν του κάθε ἕνας ἥ δὲν ἡξυρῶμεν τί νὰ γένῃ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς εἶδε τὰ τοιαῦτα γράμματα, ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ· τέλος ἐφάνηκε του καλὴ βουλή νὰ μιλῇ τοὺς αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἔλθουν νὰ συμβουλευθῇ μετ' ἐκείνους τί μέλλει νὰ γένῃ. Ἐστειλε γοῦν ὀρισμούς, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσυνάχθησαν ὅλοι τους. Τότε ἐκάθησαν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ὄρισε ὁ βασιλεὺς νὰ εἰπῇ καθ' ἕνας τὸν λόγον του, καὶ ὅλοι τους ἐσύντυχαν καὶ εἶπον τὴν γνώμην τους. Μετὰ ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ λέγει· Ἄλλο τίποτε, φίλοι μου, δὲν εἶναι τιμιώτερον εἰς τὸν κόσμον, ὥσάν νὰ προσκυνῶνται οἱ Θεοὶ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον· εἴ τις δὲν τιμᾷ τοὺς Θεοὺς νὰ λαμβάνῃ παιδεύσεις μεγάλας· ἐὰν γοῦν θέλητε νὰ ἦσθε φίλοι μου, καὶ ἀγαπᾶτε νὰ ἐχητε τὴν τιμὴν ὅπου σὰς ἐχάρισα, αὐτὸ σπουδάζετε, αὐτὸ ἀγωνισθῆτε ὅλοι σας, πᾶς νὰ χαθεῖν οἱ λεγόμενοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διὰ νὰ πληθύνῃ καὶ ὁ Ἑλληνισμός, καὶ οἱ Θεοὶ νὰ τιμηθοῦν καὶ νὰ δοξασθοῦν καὶ νὰ χαροῦν περισσότερο. Τότε ἀπεκρίθησαν ὅλοι οἱ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἶπον· Ἀμήν, βασιλεῦ, ὁ ὀρισμός σου νὰ γένῃ. Παρευθὺς ἐχάλασεν ἡ συμβουλὴ τους, καὶ εἶπον νὰ κάμουν πάλιν δευτέραν καὶ τρίτην συμβουλήν, καὶ κάθε ἀφ' ἑνὸς νὰ πάρῃ ὀρισμούς καὶ νόμους εἰς τὸ κάστρον του.

Εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτο ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος νέος τὴν ἡλικίαν ὡς εἴκοσι χρονῶν, εὐγενὴς εἰς τὸ γένος καὶ πλούσιος πατρίθον, εὐσεβὴς Χριστιανός· ἡ δὲ πατὴρς του ἦτο ἡ Καππαδοκία, καὶ ἦτον δέκα χρονῶν ὅταν ἀπέμεινεν ὀρφανὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του· ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ του ἐμαρτύρησεν· ἡ δὲ μητέρα του ἐπῆρε τὸν μικρὸν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Παλαιστίνην τὴν πατρίδα του· ἐκεῖ ἔχει καὶ περισσὰ κτήματα. Ὅταν δὲ ἀνετράφη δέκα ὀκτὼ χρονῶν, ἐγίνε στρατιώτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ μετὰ στρατιωτικὴν τάξιν ἔγεινε σημαιοφόρος. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ του, καὶ ὅταν ἀπέμεινεν ὀρφανὸς καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐπῆρε βίον πολὺν, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν βασιλεῖα, ζητῶντας μεγαλητέραν τιμὴν καὶ ἀξίαν· ἔλαχε καὶ αὐτὸς τότε εἰς τὰς ἡμέρας ὅπου ἐσυνάχθησαν οἱ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς ὡς τὸ προεῖπα· καὶ ὡς εἶδεν, ὅτι βούλονται οἱ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ πάρουν ὀρισμούς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐπροτίμησε νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ παρουσιασθῇ ὅτι εἶναι Χριστιανός· καὶ παρευθὺς πωλεῖ τὰ ὅτι εἶχε, καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τοὺς σκλάβους ὅπου εἶχεν ἡλευθέρωσει, καὶ εἴ τι τὸν ἐφάνη καλὸν ἔκαμε πάραυτα. Καὶ τὴν τρίτην φορὰν ὅπου ἐσυνάχθησαν οἱ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ γράψουν τοὺς ὀρισμούς, ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ἐστάθῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ συνεδρίου. καὶ λέγει· ἔως πότε, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες, νὰ κάμνετε τὸν πόλεμον αὐτὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· εἰσθε συνειθισμένοι νὰ εἰρηνεύετε καὶ νὰ ἔχετε ἀγάπην μὲ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τώρα τίνας ἐνεκεν ἀγαπᾶτε τοὺς πολέμους καὶ τὰ σκανδαλα καὶ θέλετε νὰ χύνετε αἷμα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ νὰ παιδεύετε ἔθνος εὐσεβὲς καὶ ὀρθόδοξον, νὰ ἀναγκάσετε τοὺς Χριστιανούς νὰ πιστεύσουν τὰ εἰδῶλα· μὴ πλανᾶσθε, μὴ τυφλῶνεσθε ψυχικὰ καὶ σωματικὰ· ὁ Χριστὸς εἶναι μοναχὸς Θεός, αὐτὸς εἶναι μοναχὸς Αὐθέντης· ἀπ' αὐτὸν ἔγειναν τὰ πάντα, καὶ μὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἶναι στερεωμένα· λοιπὸν καὶ σεῖς μάθετε τὴν εὐσέβειαν καὶ παύσετε νὰ παιδεύεται τοὺς εὐσεβεῖς.

Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Μάρτυς· οἱ δὲ αὐθεντὰδες ἐκύτταξαν τὸν βασιλεῖα τί θέλει εἰπεῖ, καὶ ὁ βασιλεὺς θυμωμένος περισσὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸν ἀποκριθῇ μόνον ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας του Μαγνέντιον τὸ ὄνομά του, νὰ ποιήσῃ τὴν ἀπόκρισιν, ὁ δὲ Μαγνέντιος κράζει τὸν Ἅγιον πλῆσιον, καὶ λέγει του. Εἰπέ μας Γεώργιε, τί ἦτον ἡ ἀφορμὴ σου νὰ παρρουσιασθῇς σήμερον; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· Ἡ ἀλήθεια μὲ ἠνάγκασε· λέγει τὸν ὁ Μαγνέντιος. Καὶ τίς εἶναι ἡ ἀλήθεια; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη δεύτερον· Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅπου διώκεται σήμερον ἀπὸ ἐσᾶς. Λέγει του ὁ Μαγνέντιος. Τὸ λοιπὸν καὶ σύ Χριστιανὸς εἶσαι; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· Δούλος εἶμαι τοῦ Χριστοῦ μου, διὰ τοῦτο ἐθάρρευσά εἰς τὴν αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἡλθα νὰ σὰς ἐλέγξω καὶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς αὐτὰ ὅλα σύγχυσις μεγάλη ἔγεινε τοῦ πλῆθους καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε τοὺς διαλαλητάς νὰ καταπραῖνωσι τὸν λαόν,

Καὶ μετὰ ταῦτα ἐγύρισε καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἅγιον. Ἐγὼ ἀπὸ πολ-
λοῦ θαυμάζοντας τὴν εὐγένειάν σου καὶ τὴν ἡλικίαν ὡς τιμημένην
σὲ ἐτίμησα καὶ σὲ ἐδόξασα, καὶ τώρα μὴ βάνοντας εἰς τὸν νοῦν μου
τοὺς λόγους σου, διὰ τὴν ἀγάπην τὴν πολλὴν ὅπου ἔχω εἰς ἐσένα,
καὶ διὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν δύναμιν ὅπου ἔχεις, ὥσάν πατέρας σὲ
συμβουλεύω τὸ καλλίτερον, καὶ λέγω σε, νὰ μὴ θελήσῃς νὰ ἀφήσῃς
τὴν τάξιν σου, καὶ τὴν τιμὴν σου τὴν πολλήν, καὶ νὰ παραδώσῃς
τοιοῦτον ὠραιότατον κορμὶ εἰς τὰ βάσανα καὶ τιμωρίας, ἀμὴ ἔλα
καὶ θυσιάσῃς εἰς τοὺς θεοὺς, νὰ σὲ ἀνταμείψω μὲ περισσοτέραν τιμὴν
καὶ νὰ τιμηθῇς παρὰ πάντας τοὺς συμπαθισμένους μου. Ὁ Ἅγιος
Γεώργιος ἀπεκρίθη. Ἀμποτες ἐσὺ, ὦ βασιλεῦ, νὰ ἤθελες γνωρίσῃς
τὸν Θεόν, ὅπου σὲ λέγω, νὰ θυσιάσῃς μὲ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ τότε
αὐτὸς νὰ σὲ ἀξιώσῃ εἰς πολλὴν τιμὴν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν
διότι αὕτῃ ἡ βασιλεία ὅπου ἔχεις ἐσὺ γλίγωρα φθίρεται, καὶ ἀφα-
νίζεται, καὶ κορμίαν ὠφέλιαν δὲν δίδει εἰς ἐκείνους ὅπου τὴν ἔ-
χουν· τέτοιαι βασιλείαι τιμὴ δὲν δύνανται νὰ μὲ ταπεινώσῃ ἐμένα,
μηδὲ εἶναι κάμμία παιδευσὶς τῆς τοιαύτης ἐξουσίας νὰ δυνηθῇ νὰ
μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀληθινοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ταῦτα λέγοντος τοῦ Μάρτυρος, ὁ βασιλεὺς ὅλος θυμωμένος προ-
τάζει τοὺς ὑπηρέτας του νὰ τὸν σπαράξουν μὲ τὰ κοντάρια τους,
καὶ νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὴν φυλακὴν ἕνα δὲ ἀπὸ τὰ κοντάρια ἐκεῖνα
τῶν ὑπηρετῶν, ἐπίσας μόνον τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου, καὶ πολλὰ ἐγύ-
ρισαν ὀπίσω τὸ σιδηρὸ ὥσπερ μολύβι. Ὑπῆγαν λοιπὸν πάραυτα οἱ
στρατιῶται εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἀπλωσάν τον κατὰ γῆς, καὶ τὰ
μὲν ποδάρια του τὰ ἐσφάλισαν εἰς τὸ ξύλον, ἐπάνω δὲ εἰς τὸ στή-
θος του ἐβάλαν μίαν πέτραν μεγάλην καὶ βαρεῖαν, ὅτι οὕτως διέτα-
ξεν ὁ βασιλεὺς, καὶ οὕτω ἀπόμεινεν ὁ Ἅγιος ἕως τὴν αὐριανὴν ἡ-
μέραν εὐχαριστῶντας τῷ Θεῷ. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἐπρόσταξεν ὁ
βασιλεὺς καὶ εὐγαλάν τον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ βλέποντάς τον
κατακομμένον ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πέτρας, ἄρχισεν καὶ τὸν ἔλεγεν. Ἄρα
Γεώργιε ἡλθες εἰς μετάνοιαν ἀπὸ τὴν χθεσινήν σου τόλμην; ἢ πάλιν
στέκεισαι εἰς αὐτήν; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἄν νομίζῃς ὦ βασι-
λεῦ ὅτι πόσον ἔγεινα ἐγὼ δειλός, ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν τιμωρίαν,
μᾶλλον δὲ παιγνίδιον, νὰ παραδώσω ἐγὼ τὴν πίστην τοῦ Χριστοῦ
μου, προτιότερα ἢ θέλεις ἀποσπάσει ἐσὺ παιδεύοντας παρὰ ἐγὼ ὑπο-
μένοντας. Λέγει του ὁ βασιλεὺς. Ἐγὼ νὰ σὲ παραδώσω εἰς παιγνί-
διον τοιαῦτα, ὅπου νὰ σὲ ξενιάσουν γλίγωρα ἀπὸ τὴν παρούσαν ζω-
ήν· πάραυτα ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν ἕνα μέγα τροχόν, ὁ ὅποιος εἶχε
μπηγμένα ὀλόγωρα ξίφη μεγάλα, καὶ εἰς ἐκείνον ἔδεσαν τὸν Ἅγιον·
ἦτο δὲ ὁ τροχὸς ἐκείνος κρεμασμένος ὑψηλὰ, καὶ ὑποκάτω του εἶχε
σανίδια στρωμένα καὶ εἰς τὰ σανίδια ἐκεῖνα ἦσαν μπηγμένα περῶ-
νια περισσά· ἄλλα μὲν ἦσαν ἴσα καὶ ξαντά, ἄλλα δὲ στραβά ὥσπερ
ἀγκίστρια, ἄλλα δὲ πλατέα ὥσπερ μαχαίρια· ὅταν γοῦν ἤθελε γυ-
ρίσει ὁ τροχὸς νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὰ σανίδια ὅπου εἶχαν τὰ ξίφη, κατέ-
κοπταν τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου εἰς λεπτὰ τεμάχια· Ὁ δὲ Ἅγιος

πρῶτα μεγαλοφώνως, μετὰ ταῦτα δὲ νοερῶς εὐχάριστα τὸν
Θεόν.

Τότε ὁ μιαιώτατος βασιλεὺς Διοκλητιανὸς, χαρούμενος εἰς τὴν
παιδευσιν τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀναγελῶντας τὴν ἀνδρείαν του, λέγει.
Ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου Γεώργιε καὶ δὲν σὲ βοηθεῖ, ἀμὴ σὲ ἀφίνει καὶ
παιδεύεσαι τοιοῦτοτρόπως; αὐτὸ εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐσηκώθη καὶ
ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νὰ κάμῃ θυσίαν· καὶ παρευθὺς
μὲ τὸν λόγον τοῦ βασιλέως συνεισὶν μεγάλην ἐγεγενε, καὶ βρονταῖς καὶ
ἀστραπαῖς περισσαῖς, καὶ φωνὴ ἠκούσθη οὐρανόθεν ὅπου ἔλεγε. Μὴ
φοβοῦ Γεώργιε, ἐγὼ μετ' ἐσένα εἰμαι· καὶ μὲ τὴν φωνὴν ἐγεγενεν ἑ-
ξαστερία καὶ εἰς θαῦμα πολὺ ἐφάνη ὁ Ἅγιος λυτὸς ἀπὸ τὸν τροχόν
καὶ ὀλοῦγινος· ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐπῆγε φανερά καὶ ἐμπροστὰ εἰς
ὅλους καὶ ἔλυσε τον ἀπὸ τὸν τροχόν ἐκεῖνον. Τότε ἐπῆραν τὸν Ἅ-
γιον οἱ στρατιῶται καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν βωμὸν ἐκεῖνον, καὶ ἔστησάν
τον ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς τὸν εἶδεν ὅλος ἐγεγενεν
ἐξω τοῦ νοῦ του, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ εὐρεθέντες εἰς τὴν θυσίαν ὑπερεκ-
περισσοῦ ἐθαύμασαν· καὶ πρῶτον μὲν εἶπον ὅτι ἄλλος εἶναι ὁμοῖός
του· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλεγον ὅτι φάντασμα εἶναι. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐκρα-
ξε μεγαλοφώνως. Ἐγὼ εἰμαι ὁ Γεώργιος. Δύο δὲ ἀνθρώποι τῶν
τότε εὐρεθέντων Ἀνατόλιος καὶ Πρωτολέων τὰ ὀνόματά τους χι-
λίαν στρατιωτῶν ἀφεντάδες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ μεγα-
λοφώνως ἀνέκραξαν. Ἐνας εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς τῶν Χριστιανῶν·
καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς χωρὶς κάμμιαν ἐξέτασιν νὰ
τοὺς ἀποκεφαλίσουν ἐξω τοῦ κάστρου. Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ ἀπὸ
τὸν φόβον τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ δὲν ἐτόλμησαν νὰ παρρησια-
σθῶν, καὶ ἡ βασίλισσα, Ἀλεξάνδρα ὀνόματι, ἐβουλήθη νὰ παρρη-
σιασθῇ διὰ Χριστιανή, καὶ ὁ ἐπίτροπος τῆς βασιλείας Μαγνέντιος
δὲν τὴν ἄφησε διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως.

Γεμάτος ἀπὸ θυμὸν ὁ βασιλεὺς καὶ μὴ ἔχων τί νὰ πράξῃ, προ-
στάζει νὰ γερμίσουν ἕνα λάκον ἀσβέστην νὰ ρίψουν νερὸ καὶ νὰ βάλ-
λουν μέσα τὸν ἅγιον καὶ νὰ κάμῃ τρία ἡμερονύκτια διὰ νὰ μὴ μεί-
νῃ οὔτε κόκκαλο. Ἐπῆραν λοιπὸν οἱ στρατιῶται τὸν ἅγιον νὰ τὸν
βάλλουν εἰς τὸν λάκκον, αὐτὸς δὲ πηγαίνων ἐπροσηύχετο μεγαλοφώ-
νως οὕτως. Ὁ βοηθὸς τῶν θλιβομένων, ἡ ἑλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπάκουσον τὸν δοῦλόν σου καὶ ἐλέησόν με καὶ
σῶσόν με ἐκ τῶν παγίδων ὅπου μοῦ ἐπῆλθον· δός μοι δύναμιν ἕως
τέλος τῆς ζωῆς μου νὰ φυλάξω τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἵνα μὴ
εἴπωσιν οἱ ἐχθροί μου ποῦ ἐστὶν ὁ Θεός μου. δείξον τὴν δύναμίν
σου καὶ δόξασε δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον καὶ λύ-
τρωσέ με ἐκ τῶν βασάνων ὡς ἔσωσας τοὺς τρεῖς παῖδας ἀπὸ τὴν
κάμινον τῆς Βαβυλώνας, ὅτι σὺ εἰς διδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας.
Καὶ, ἀμέως ἔκαμε τὸν Σταυρόν του καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸν λάκκον
ὕμνων τὸν Θεόν.—Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Διοκλητιανὸς ἐπρόσταξε τι-
νάς στρατιώτας νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν λάκκον καὶ νὰ πάρουν ὅτι κόκ-
καλα ἀπέμειναν τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ τὰ ἐνταφιάσουν, ἀλλ' ἀφ' οὗ

πῆγαν δὲ τοῦ θαύματος βλέπουν τὸν ἅγιον ζωντανὸν ἔχοντα τὰς χεῖρας ὑψωμένας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ προσευχόμενον, εἰδὼν δὲ τὸ πλῆθος τὸν ἅγιον ἐφώναξεν. Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου· ὁ δὲ βασιλεὺς μαθὼν τοῦτο ἔφερε τὸ ἅγιον ἔμπροσθεν τοῦ καὶ τοῦ λέγει· ἐγὼ νομίζω ὅτι διὰ τὴν δειξῆς τὰς μαγείας σου δι' αὐτὸ λέγεις ὅτι εἶσαι Χριστιανός. Ὁ ἅγιος λέγει· ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἐὰν ἰδῆτε καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα θὰ πιστεύσητε εἰς Χριστὸν, ἐπειδὴ δὲ μένετε εἰς τὴν πλάνην καὶ θεωρεῖται μαγείαις τὰ θαύματα, λυποῦμαι καὶ δὲν καταδέχομαι νὰ σὰς ἀποκριθῶ. Ὁ Διοκλητιανὸς λέγει τώρα θὰ σοῦ κάμω μίαν βάσανον καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς θὰ μὰς ὁμιλήσης. Καὶ παρευθὺς φέρουν ὑποδήματα σιδηρὰ μὲ περόνια γεμάτα, ἔπειτα τὰ ἔκαυσαν καὶ τὰ ἐφόρεσαν τοῦ ἁγίου σπρόχοντες καὶ δέρνοντες τὸν ἔβαλον εἰς τὴν φυλακὴν, ὁ δὲ βασιλεὺς περιγελόντας τὸν ἅγιον ἔλεγε, τί γρήγορα ὅπου τρέχεις Γεώργιε· ὁ δὲ ἅγιος ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, τρέχε, Γεώργιε, ἵνα φθάσης εἰς τὸ ποθοῦμενον· εἰς δὲ τὸν Θεὸν ἔλεγεν· ἐπιδε ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς ὁ Θεός, ἰδέ τὸν κόπον μου, καὶ ἄκουσον τοὺς στεναγμοὺς τοῦ πεπαιδευμένου δούλου σου, ὅτι ἐπληθύνθησαν οἱ ἐχθροί μου καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με διὰ τὸ ὄνομά σου καὶ ἰατρευσόν με διότι ἐταράχθησαν τὰ κόκκαλά μου, ἵνα μὴ εἴπωσιν οἱ ἐχθροί μου ὅτι με ἐξεδίκηθησαν. Ταῦτα προσευχηθεὶς ὁ ἅγιος τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα· τὴν ἑπαύριον καθήσας ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ διέταξε νὰ φέρουν τὸν ἅγιον κοί ὡς τὸν εἶδεν ὑγιῇ τοῦ λέγει· εὐφροσύνην σοῦ ἐπροξένησαν τὰ ὑποδήματα Γεώργιε ; Ὁ ἅγιος εἶπεν, ναί. Ὁ Διοκλητιανὸς εἶπεν· ἄφες ἄθλιε τὰς μωρολογίας καὶ θυσίασον εἰς τοὺς θεοὺς ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ χάσης τὴν ζωὴν σου. Ὁ δὲ ἅγιος λέγει· μωρὲ καὶ ἄγνωστε, τὰς εὐεργεσίας καὶ τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ τὰς ὀνομάζεις μαντείας ; Ὡς δὲ ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἐθυμώθη ὑπερβολικὰ καὶ προστάσσει νὰ τὸν δείρουν εἰς τὸ στόμα, λέγων. Μάθε νὰ τιμὰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ νὰ μὴ ὑβρίζῃς. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξε νὰ δείρουν τὸν ἅγιον μὲ βούνευρα ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὔτε κόκκαλο γερὸν, ὁ δὲ ἅγιος δερόμενος ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν εἰς ἐπίτροπόν του Μαγνέντιον ὅτι αὐτὰ ὅπου κάμνει ὁ Γεώργιος δὲν εἶναι μόνον ἀνδρείας, ἀλλὰ καὶ μαγείας ἔργα· ὁ δὲ Μαγνέντιος εἶπε, βασιλεῦ, ἐδῶ εἶναι ἓνας Μάγος ὀνόματι Ἀθανάσιος διάταξον νὰ ἔλθῃ καὶ παρευθὺς ἔφεραν τὸν Ἀθανάσιον, καὶ ἀκούσας τοῦ βασιλέως ἀμέσως ἔκαμε δύο μαγικά φάρμακα τὰ ὅποια ἔφερε τὴν ἐρχομένην ἡμέραν καὶ εἶπε· βασιλεῦ ἐὰν θέλῃς διὰ νὰ κάμῃ τὸ θέλημά σου ὁ Γεώργιος καὶ νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του, διάταξε νὰ πῇ ἀπὸ τοῦτο τὸ φάρμακον καὶ ἐὰν δὲν σοῦ ἀκούσῃ διάταξε νὰ πῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο διὰ νὰ θανατωθῇ ἀμέσως· ὁ δὲ βασιλεὺς διέταξε τὸν ἅγιον καὶ ἔπινε τὸ ἐν ἀφοῦ προσηυχῆθη πρῶτον, καὶ ὃ τοῦ θαύματος ἔμεινε ἀβλαβὴς καὶ περιεγέλα τὸν βασιλέα, ὁ δὲ βασιλεὺς θυμωθεὶς διέταξε καὶ τοῦ ἔδωκεν καὶ τὸ ἄλλο φάρμακον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἐβλάφθη καθόλου. Ὅλοι οἱ παρεστῶτες ἰδόντες τὸ

θαῦμα ἐξεπλάγησαν καὶ μάλιστα ὁ μάγος Ἀθανάσιος διότι ἐγνώριζε τὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων. Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἅγιον. Ἔως πότε, Γεώργιε, θὰ μὰς βασανίζῃς μὲ τὰς τέχνας σου, καὶ θὰ κρύβεσαι ἀπὸ ἡμᾶς καὶ κατεφρόνησας τόσα βάσανα καὶ ἀπὸ τὰ φάρμακα δὲν ἐβλάβης ; εἰπέ μας τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ σοῦ ἀκούσωμεν μετὰ προθυμίας. Τότε ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη. Βασιλεῦ ἐγὼ δὲν ἐφυλάχθην ἀπὸ ἀνθρωπίνους τεχνάς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μου, ὅστις γνωρίζων τὴν ἰδικήν μας ἀσθένειαν μὰς ἐδίδαξεν λέγων· «μὴ φοβείσθε τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυνάμενων ἀποκτείνειν, καὶ ὅτι τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν δὲν θὰ χαθῇ καὶ θανάσιμόν τι ἐὰν πίνετε οὐ μὴ βλαφθῆτε» καὶ καθαρότερα, «τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κάκεῖνος ποιήσῃ». Ὁ Διοκλητιανὸς εἶπε, καὶ ποῖα ἔργα εἶπεν ὁ Χριστὸς σὰς ; ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν· Ἰατρείας τυφλῶν, ἀσθενῶν, χωλῶν καὶ ἀναστάσεις νεκρῶν καὶ ἄλλα ὅμοια. Καὶ τί λέγεις εἰς αὐτὰ Ἀθανάσιε, λέγει ὁ βασιλεὺς. Θαυμάζω βασιλεῦ, πῶς ἀκούεις τὰς μωρολογίας του, ἐνῶ ἡμεῖς μὲ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν πλεῖστα θαύματα καθ' ἑκάστην ἀπολαμβάνομεν, ἀλλ' ἀνάστασιν νεκρῶν ὅπου λέγει αὐτὸς δὲν ἠξεύρομεν· ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς τοῦ δύναται νὰ ἀναστήσῃ νεκρὸν, θὰ γνωρίσωμεν ὅτι μέγαν Θεὸν προσκυνᾷ. Πλησίον τοῦ βασιλέως, ἕως ἑκατὸν βήματα ἦτον ἓνας ἑλληνηνὸς τάφος, τότε ὁ μάγος Ἀθανάσιος συνεννοηθεὶς μὲ τὸν Μαγνέντιον ὅστις εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα νὰ λύσῃ τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν ἄλυσον διὰ νὰ ἀναστήσῃ τὸν νεκρὸν, λέγοντες· τώρα Γεώργιε δεῖξον τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ σου διὰ νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Σεῖς ὦ Μαγνέντιε, εἰσθε πλανεμένοι, εἰς τὸν Θεόν μου ὅμως δὲν ἀδυνατεῖ καὶ τοῦτο, ὥστε ὅχι δι' ἐσᾶς ἀλλὰ διὰ τὸν παρεστῶτα λαὸν θὰ γίνῃ τοῦτο, καὶ νὰ μὴ εἴπητε ὅτι μὲ μαγείας τὸ ἔκαμα.

Ταῦτα εἶπε ὁ ἅγιος καὶ γονατίσας προσηύχετο νοερῶς μετὰ δακρύων, καὶ ἔπειτα μεγαλοφώνως, λέγων. Ὁ Θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλεύους, ὁ Θεὸς ὁ κρατῶν τὰ πάντα, καὶ πάντα δύνασαι, ὅστις δὲν καταισχύνῃς τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὑπάκουσον τοῦ δούλου σου εἰς τὴν ὥραν ταύτην, ὁ ὑπακούων εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν ἁγίων σου Ἀποστόλων, ἐπάκουσον καὶ ἐμοῦ καὶ ἀνάστησον τὸν νεκρὸν, ὅπως ἡ γενεὰ ἡ πονηρὰ αὕτη ἴδῃ σημεῖον ὅπου ζητεῖ καὶ πιστεύσωσι, ὅτι σὺ εἶσαι μόνος ὕψιστος εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ σοὶ εἶναι ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν. Καὶ ὃ τοῦ θαύματος μεγάλη βροντὴ ἐγένετο ὅπου ἐφοβήθησαν ἅπαντες καὶ ἀμέσως ἀνέστη ὁ νεκρὸς καὶ ἵστατο ἐν μέσῳ τῆς λάρνακος. Οἱ δὲ παρεστῶτες ἀνέκραξαν μεγάλη φωνῇ. Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου. Ἰδὼν τὸ θαῦμα ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη, μετὰ δὲ ταῦτα ἔλεγεν ὅτι ἀνέστησε διὰ μαγείας φάντασμα. Ὁ δὲ μάγος πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ἐξήτει συγχώρησιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς διέταξε τὸν λαὸν νὰ ἡσυχάσῃ, ἔπειτα λέγει, βλέπετε τὴν πλάνην ὦ ἄνδρες Ὁ Ἀθανάσιος συνεννοηθεὶς μὲ τὸν ὁμότροπόν του Γεώργιον δὲν τοῦ ἔδωκεν φάρμακα βλάβερὰ, ἀλλὰ μάλλον ὠφέλημα καὶ διὰ νὰ δει-

ζουν και τὰς μαγείας των εἶπον ὅτι ἦτο νεκρὸς εἰς τὸν τάφον, ἐνῷ ἦτο ζωντανὸς καὶ κατὰ φαντασίαν τὸν ἀνέστησαν.

Ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε νὰ φονεύσουν τὸν Ἀθανάσιον, καὶ τὸ ἀναστηθέντα ἄνθρωπον, χωρὶς κάμμιαν ἐξέτασιν, ἢ ἐρώτησιν, ὅτι φανερὰ ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν διὰ Θεὸν ἀληθινόν, τὸν δὲ ἅγιον νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τὸν δέσουν δυνατὰ, αὐτὸς δὲ ἰσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ παλάτιόν του νὰ συλλογισθῇ τί μέλλει γενέσθαι. Φερόμενος γοῦν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν φυλακὴν, εὐχαρίστα τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγε χαρούμενος. Δόξα σοι, Δέσποτα Κύριε, ὅπου δὲν ἐντροπιάζεις ἐκείνους ὅπου θαρροῦν εἰς ἐσέ· εὐχαριστῶ σε ὅτι μοῦ ἐπήκουσας καὶ ἐπλήρωσας τὸ ζήτημά μου· ἀλλὰ ἀξιώσέ με Χριστέ ὁ Θεός μου ὁ γλίγωρα νὰ ἔλθω πρὸς σε, νὰ καταισχύνω τελειῶς καὶ τὸν Διάβολον καὶ τὰς τέχνας του. Ἐκεῖ γοῦν εἰς τὴν φυλακὴν ὅσοι ἐπίστευσαν τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου ἐπήγεναν καὶ ἐδίδαν ἄσπρα εἰς τοὺς φύλακας καὶ ἐσέβαιναν μέσα εἰς τὸν ἅγιον, καὶ πίπτοντες εἰς τὰ ποδάρια του, ἄλλοι μὲν ἰατροῦντο ἀπὸ ἀσθενείας ἄλλοι δὲ ἐδιδάσκοντο τὴν ὀρθοδόξον, καὶ ἰσπερεὶνοντο εἰς τὴν ὀρθοδόξον καὶ ἰσπερεὶνοντο εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ Ἐνας δὲ ἀπ' ἐκείνους Γλυκερίος ὀνόματι, ἦτο γεωργός, καὶ ὀργάνοντας ἐφόρισε τὸ ἕνα του βώδιον, καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι ὡς πτωχὸς ὅπου ἦτον, ἔδραμεν εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἦτον ὁ ἅγιος καὶ κλαίοντας ἔλεγε. Λυπήσου με τὸν πτωχὸν ἅγιε τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνάστησε τὸ βῶδι μου· ὁ δὲ ἅγιος ἐγέλασεν ὀλίγον, καὶ λέγειτον, Σύρε εἰς τὸ χωράφι σου καὶ θέλεις τὸ εὖρη ζωντανόν. Ὑπῆγε γοῦν πάραυτα ὁ γεωργὸς Γλυκερίος καὶ εὗρε τὸν ζωντανόν ὡς τοῦ εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ παρευθὺς ἔδραμεν εἰς τὴν φυλακὴν πρὸς τὸν ἅγιον, λέγων. Ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ Θεός τῶν Χριστιανῶν. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐπιασάν τον καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν βασιλεῖα Διοκλητιανόν· καὶ ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ τὸν ἐβγάλουν ἐξω ἀπὸ τὸ Κάστρον καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν· ὅπερ καὶ ἔγεινεν ὡς ἐν συντόμῳ.

Τότε τινὲς τῶν ἀρχόντων τοῦ παλατίου εἶπον τῷ βασιλεῖ. Βασιλεῦ Διοκλητιανέ, ὁ Γεώργιος καθεζόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ἀνακατῶναι τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων μὲ ταῖς μαγείαις του τοὺς ἔκαμε Χριστιανούς, τὸ λοιπὸν ἂς καταπεισθῇ εἰς τὸν ὀρισμόν σου νὰ ζῇ, ἢ ἂν φανῇ ἐναντίον σου, ἂς θανατοῦν τὸ γληγορώτερον· ὁ δὲ βασιλεὺς ἠρώτησε τὸν ἐπίτροπόν του Μαγνέντιον ἐκεῖνος δὲ εἶπεν, ὅτι αὐρίον νὰ κάμης τελείαν ἐξέτασιν βασιλεῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος θεοῦ. Εἰς δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην προσευχόμενος ὁ ἅγιος ἀπεκοιμήθη καὶ εἰς ὀλίγον ἀποκοιμηθεὶς βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Χριστὸν ὅπου τὸν ἐφίλει, καὶ τοῦ ἔβαλε καὶ στέφανον εἰς τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἔλεγε. Μὴ φοβᾶσαι Γεώργιε, ἀλλὰ θάρρει, διότι ἀπὸ τὴν σήμερον ἡμέραν ἀξιώθηκες νὰ βασιλεύῃς μὲ ἐμέ, λοιπὸν γλίγωρα ἔλθε πρὸς ἐμέ, νὰ ἀπολαύσης καὶ τὰ ἡτοιμασμένα σοι ἀγαθὰ. Ὅταν ἐξύπνησε, κράζει τὸν φύλακα καὶ λέγει του.

Μίαν χάριν ζητῶ ἀπὸ ἐσέ νὰ ἀφήσῃς τὸν σκλάβον μου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ τὸν συντύχῃ παραμικρὸν λόγον. Ὑπῆγε γοῦν ὁ φύλακας καὶ εἶπεν εἰς τὸν σκλάβον τοῦ Ἀγίου, καὶ ἦλθε μετὰ δακρύων πολλῶν, καὶ λέγει του ὁ Ἅγιος· μὴ λυπᾶσαι τίποτε τέκνον μου, μόνον χαίρου, ὅτι ὁ Χριστὸς μου τώρα μὲ παραλαμβάνει, καὶ ὅταν ἀποθάνω νὰ πάρῃς τὸ κορμί μου, καὶ νὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὴν Παλαιστίνην τὴν πατρίδα τῆς μητρός μου· καὶ σὺ φύλαττε τὴν πίστιν ὅπου εἶσαι διδαγμένος ἀπὸ ἐμέ καὶ πίστευε τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν τὸν Χριστόν.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Μάρτυς καὶ ἔπειτα τὸν ἐφίλησεν. Ὁ δὲ παρανομώτατος βασιλεὺς τὸ ταχὺ ὅταν ἐξημέρωσεν, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξω τῆς ἐκκλησίας νὰ κάμῃ τὴν ἐξέτασιν ἔπειτα ὥρισε νὰ φέρουν τὸν Ἅγιον· καὶ ὅταν ἦλθε λέγει του ὁ βασιλεὺς μὲ πολλὴν ταπεινώσιν καὶ ἡμερότητα. Δὲν σὲ φαίνεται Γεώργιε φιλανθρωπία αὐτὸ, καὶ πολλὴ καλωσύνη ὅπου σὲ κάμνω ἐγὼ καὶ καρτερῶ νὰ μετανοήσῃς καὶ δὲν σὲ θανατώνω· νὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, ἀπὸ τὴν νεότητά σου καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν σου λυποῦμαι νὰ σὲ θανατώσῃ· ἀμὴ ἤθελα ἐὰν ἐματαγύριζες νὰ σὲ τιμῶ καὶ νὰ σὲ δοξάσω, καὶ νὰ σὲ κάμω συγκάθεδρον τῆς βασιλείας μου, εἰπέ μου γοῦν καὶ σὺ τὴν γνωμὴν σου τί βούλεις; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἐμπρέπε σου βασιλεῦ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ὅπου δείχνῃς τώρα νὰ τὴν δείξῃς καὶ προτῆτερα, καὶ νὰ μὴ μὲ ἤθελες βασανίσει τὸσον περισσά. Καὶ ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τὸν λόγον ἐχάρη καὶ λέγει πρὸς τὸν ἅγιον. Ἄν θέλῃς Γεώργιε νὰ γίνω πατέρας σου, κάμε μου τὴν χάριν αὐτὴν, καὶ μὴ κακιώσῃς τίποτε εἰς τοὺς πειρασμούς σου, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἀνταμείψω πλουσιοπάροχα. Ὁ ἅγιος εἶπεν. Ἄν θέλῃς βασιλεῦ, ἔλα νὰ ἐλθῶμεν εἰς τὸν ναόν, νὰ ἰδῶ τοὺς θεοὺς σου· καὶ παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ὥρισε τοὺς ἀρχοντας του καὶ ὅλον τὸν κόσμον νὰ ἐμβουν εἰς τὸν ναόν καὶ ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐπολυχρονουῦσαν τὸν βασιλέα. Ὅταν δὲ ἐμβῆκαν ὅλοι τοὺς εἰς τὸν θωμόν, καὶ ἐκαρτεροῦσαν νὰ ἴδουν τί θέλει κάμε ὁ ἅγιος, αὐτὸς ἐσήκωσε τὸ χεῖρ του τὸ δεξιὸν πρὸς τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ λέγει· Θέλεις σὺ εἶδωλον ἄψυχον νὰ λάβῃς ὡς θεὸς ἀπὸ ἐμένα θυσίαν; καὶ μετὰ τὸν λόγον ἔκαμε καὶ τὸν Σταυρόν του, τὸ δὲ δαιμόνιον ὅπου ἔκατοίκα εἰς τὸ εἶδωλον μετὰ μεγάλης φωνῆς εἶπε. Δὲν εἶμαι ἐγὼ θεός, ἀλλὰ μηδὲ ἄλλος τινὰς ἀπὸ ἡμᾶς· μόνον αὐτὸς ὅπου κηρύττεις σὺ εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ἡμεῖς δὲ εἶμαστε ἄγγελοι καὶ διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν μας ἐγίναμεν διαβόλοι, καὶ ἀπὸ τότε γελοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν φθονον μας, καὶ μᾶς προσκυνοῦσιν ὡς θεοὺς. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη. Τὸ λοιπὸν διατί στέκεσαι αὐτοῦ τώρα, ὅπου εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ δούλος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ; καὶ πάραυτα μὲ τὴν φωνὴν, βοή καὶ συγχοῦσις καὶ κλαύματα ἠκούσθησαν ἀπὸ νὰ εἶδωλα τοῦ βωμοῦ· καὶ αὐτὰ καταπεσόντα ἐσυντρίβησαν εἰς λεπτὰ τεμάχια.

Τότε τινὲς τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἄρπαξαν τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν βωμόν, καὶ δέροντες καὶ σπρώ-

χνοντες, εὐγανάν τον ἔξω, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἔκραζον. Φόνευσε τὸν μιᾶρὸν αὐτὸν καὶ πλάνον, φόνευσε τον, πρὶν χαλάσῃ καὶ τὸν ναὸν, καὶ σένα βασιλεῦ. Εὐγάζοντας ὁ κόσμος τὴν φωνήν, ἠκούσθη ἡ βοή καὶ ἔως τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως· καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα πλέον δὲν ἠμπόρουν νὰ κρατῇ τὴν πίστιν κρυφὰ ἀλλ' ἠθέλησε νὰ παρυσιασθῇ· καὶ παρευθὺς τρέχει ἐρομαία εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπολλωνος καὶ μὴ δυναμένη σχίσαι τὸν κόσμον, ἔκραζε λέγουσα. Ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου βοήθει μοι, ὅτι σὺ μόνος εἶσαι Θεὸς ἀληθινός. Ἀποῦ δὲ ἡσύχασεν ὁ κόσμος, κράζει τὸν ἅγιον ὁ βασιλεὺς καὶ μετὰ πολλοῦ θυμοῦ λέγει τον. Αὐταῖς εἶναι ἡ ἀμοιβαί σου κακὴ κεφαλὴ; ἔτι, ἔμαθες νὰ θυσιάζῃς τοῖς θεοῖς; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη. Ναί, ἀνόητε βασιλεῦ, ἔμαθα νὰ καταφρονῶ τοὺς θεοὺς σου· σὺ δὲ αἰσχύνῃτε ὅτι ἔχεις τὴν ἐλπίδα σου εἰς τοιοῦτους θεοὺς, ὅπου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ γλυτώσουν τὸν ἑαυτὸν τοὺς ἀπὸ τὸν ἀφανισμόν. Εἰς τὴν ὥραν ὅπου ἔλεγεν ὁ ἅγιος τοὺς λόγους τούτους, ἰδοὺ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἐφθασε καὶ παρευθὺς ὥσάν εἶδε τὸν ἅγιον δεδεμένον, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια του· καὶ τὸν μὲν ἅγιον εὐχαριστοῦσαι, τὸν δὲ βασιλέα ὕβριζε καὶ τὰ εἰδωλα ἀνιέλασεν, Ὁ δὲ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς πρὸς αὐτὴν εἶπε. Τί σοῦ ἦλθεν Ἀλεξάνδρα καὶ ἐκολύθης τὸν Μάγον αὐτὸν καὶ εὐγῆκες ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν θεῶν; Ἡ βασίλισσα ἀπεκρίθη. Μιᾶρώτατε καὶ ἀσεβέστατε καὶ παρανομώτατε βασιλεῦ, ἐτυφλώθης, ἰσκοτίσθης, ἐπλανέθης καὶ δὲν πιστεύεις τὴν ἀλήθειαν, μὴδὲ γνωρίζεις, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι ἀπὸ τὸν θυμὸν του καὶ ἀπὸ τὴν λύπην του πῶς ἡ βασίλισσα τὸν ὕβρισεν, ἔγραψε κατὰ τοῦ ἁγίου καὶ τῆς βασιλίσσης τοιαύτην ἀπόφασιν. Τὸν Γεώργιον Χριστιανὸν ὅπου κατεφρόνησε τὴν ἡμετέραν ἐξουσίαν καὶ ὕβρισε τοὺς θεοὺς καὶ εἰς τὸ τέλος ἐχάλασε καὶ τὰ εἰδωλάτους προστάσσω νὰ κόψετε τὴν μιᾶρὰν του κεφαλὴν ἀντάμα μὲ τὴν βασίλισσαν Ἀλεξάνδραν. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς οὕτως ὤρισεν, οἱ δὲ στρατιῶται ἐπῆραν τὸν ἅγιον καὶ τὴν βασίλισσαν σύροντες καὶ εὐγαλὰν τοὺς ἔξω τοῦ κάστρου· καὶ πηγαίναντες ἡ βασίλισσα, ἤρχετο, καὶ μὲ τὸν νοῦν τῆς ἐδόξαζε τὸν Θεόν· μεσοστρατίς δὲ ἀπόστασε καὶ ἐζήτησε νὰ καθήσῃ, καὶ καθεζομένη εἰς μίαν πέτραν παρέδωκεν τὴν ἁγίαν τῆς ψυχῇν εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο εἶδεν ὁ μέγας Γεώργιος, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ μετὰ προθυμίας ἔτρεχε καὶ αὐτὸς τὸν δρόμον, ἵνα ταχέως ἀποκεφαλίσθῃ· ὅταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐσῆκωσε τὰ χεῖρά του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ προσήνχετο οὕτω.

Δοξασμένοις νὰ εἶσαι Θεέ μου ὅπου ἤζιώθην καὶ ἐφύλαξα τὴν πίστιν μέχρι τῆς ὥρας ταύτης καὶ μὴ ἐνθυμηθῇς τὰ κακὰ ὅπου μοῦ ἔκαμαν οἱ ἐχθροί μου· ὅθεν συγχώρησέ τους καὶ δέξου καὶ ἐμοῦ τὴν ψυχὴν καὶ ἀνάπαυσέ την μετὰ τῶν ἁγίων σου, καὶ εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά μου χάρισαι τὰ αἰτήματα αὐτῶν, ὅτι εὐλογητὸς εἶσαι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ταῦτα ἐπροσευχήθη ὁ ἅγιος καὶ μετὰ χαρᾶς ἐσκύψε τὸν λαιμὸν του καὶ οἱ στρατιῶται τὸν ἀπεκεφάλιν· καὶ ἡ μὲν

ἁγία τοῦ ψυχῇ παρεδόθη εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, τὸ δὲ ἅγιόν του σῶμα τὸ ἐπῆρεν ὁ σκλάβος τοῦ ἁγίου, καὶ ὑπῆγεν το εἰς τὴν Παλαιστίνην, καθὼς τὸ ἐπαράγγειλεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ πολλὰ θαύματα ἔκαμεν ἐκεῖ τὸ λείψανόν του, τυφλοὺς ὤμμάτωσε, κούλους ἰάτρυνε, καὶ ἀσθενημένους ἰεράπευσε. Τὸ μὲν γοῦν μαρτύριόν του αὐτὸ εἶναι εὐλογημένοι Χριστιανοί, ὡς τὸ ἠκούσατε ἐν συντόμῳ· παρακαλῶ δὲ τὴν ἀντίληψίν σας, ἀκούσατε ἀκούη τοὺς λόγους μου ὁλίγην ὥραν διότι βούλομαι νὰ διηγηθῶ ἕνα ὅσον ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ τότε νὰ πληρώσω τὸν λόγον μου εἰς δόξαν Θεοῦ.

Εἰς τὸν τύπον τῆς Συρίας, εἰς κάστρον λεγόμενον Ράμελ ἐβουλήθησαν οἱ ἐντόπιοι Χριστιανοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ κάμουν Ἐκκλησίαν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου μεγάλην καὶ εὐμορphen, καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος δὲν εἶχε μάρμαρα διὰ στίλους καὶ διὰ πλάκες· λοιπὸν ἐστεῖλαν καράβι μεγάλο διὰ νὰ μαζώξῃ ἀπὸ κάθε τόπον μάρμαρα καὶ κόνια διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ὑπῆγεν τὸ καράβιον καὶ ἐσύναζεν ὅθεν ἤρε μάρμαρα ἐπιτηδεῖα. Εἰς ἐν κάστρον ἦτον μία χῆρα γυναῖκα, καὶ ἀκούσασα ὅτι γίνεται ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου εἰς τὴν Ράμελ, ἠγόρασεν αὐτὴ ἕνα κιόνιον ὠραιότατον καὶ ὑψηλόν· ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὸν παραβοκύρην τοῦ καραβίου καὶ λέγει τον. Παρακαλῶ σε ἀφέντη παραβοκύρη ἐκεῖ ὅπου πέρνεις τὰ ἀγορασμένα κιόνια, ἔπαρε καὶ τὸ ἰδικόν μου μὲ τὸν ναῦλόν του, καὶ παράδοσέ το εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον νὰ ᾖ διὰ μνημόσμον τῆς ψυχῆς μου· ὁ δὲ παραβοκύρης δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πάρῃ μόνον εἶπε. Τὸ καράβι εἶναι γεμάτον καὶ πλέον ἄλλο δὲν χωρεῖ. Τὸ ταχύ τὸ καράβι ἐκεῖνο ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ράμελ, καὶ ἡ γυνὴ ἀπὸ τὴν λύπην τῆς ἐκλαίει περισσὰ καὶ ἐθρήνη καὶ διὰ τῆς νυκτὸς φαίνεται ὁ ἅγιος Γεώργιος εἰς τὸν ὕπνον τῆς καὶ λέγει τῆς. Τί κλαίεις γύναι; ἐκείνη δὲ ἀπκρίθη. Λυποῦμαι πῶς δὲν ἐπῆρεν ὁ παραβοκύρης καὶ τὸ ἰδικόν μου κιόνιον, νὰ τὸ ὑπάγῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Λέγει τῆς ὁ ἅγιος. Καὶ ποῦ ἀγαπᾷς νὰ τὸ βάλουν; ἀπεκρίθη ἡ χῆρα. εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐκκλησίας, ἀφέντη. Τότε λέγει τῆς ὁ ἅγιος. Πιάσε ἀπὸ τὴν μίαν μεριάν, καὶ συμβόηθῃς με νὰ τὸ στεῖλω ἐγὼ ἔως ἐκεῖ. Ἐφάνη γοῦν τῆς γυναικὸς εἰς τὸν ὕπνον τῆς, ὅτι ὥσάν νὰ τὸ ἐπιάσαν, καὶ ἐρρίζαν το εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ τὸ ταχύ ἐπῆγεν εἰς τὸν λιμένα νὰ εὕρῃ τὸ κιόνιον· καὶ δὲν τὸ ἤρε, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἁγίου ὅπου ἐπῆγε τὸ κιόνιον διὰ θαλάσσης ἔως εἰς τὴν Ράμελ προτῆτερα ἀπὸ τὸ καράβιον καὶ τινες ἀνθρώποι κατέβησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς θαλάσσης ἐκείνου τοῦ τόπου, καὶ ἤρσαν τὸ κιόνιον ὅπου ἔγραφεν, εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐκκλησίας νὰ τεθῇ τὸ κιόνιον τῆς χήρας· καὶ οὕτως ἐποίησαν οἱ μαστόροι, καὶ τὸ ἔθεσαν.

Καὶ ἄλλο δὲ θαῦμα θαυμαστὸν καὶ παράδοξον ἀκούσατε τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Οἱ Χριστιανοὶ ὅπου εἶναι εἰς τὴν Παμφλογωνίαν ἔχουσι μεγάλην ἀγάπην καὶ πίστιν εἰς τὸν Μεγαλομάρ-

τουρα Γεώργιον, καὶ ναοὺς περισσοὺς καὶ μεγάλους ἐκκμναν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ, καὶ κάθε χρόνον ἐώρταζον τὴν ἐορτὴν τοῦ καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀμάστριδος. Εἰς αὐτὸν τὸν τόπον πλησίον τοῦ ποταμοῦ ὀνομαζομένου Ἰαιακὸς ἦτον εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου εἰς τὸν ὅποιον ναὸν εἶ τις καὶ ἂν ἐπήγαινε μετὰ πίστεως, πάραυτα ἐλάμβανε τὸ ζήτημά του. Ἀνθρωπὸς δὲ τις ὀνόματι Λέων, εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, εἶχε γυναῖκα ὀρθοδόξοτάτην καὶ τιμίαν ὀνόματι Θεοφανώ, ὁμοίαν εἰς ταῖς ἀρεταῖς τοῦ καὶ εἰς ταῖς καλωσύνας τοῦ· εἶχαν δὲ πίστιν καὶ ἀγάπην πολλήν εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, καὶ καθ' ἑκάστην ἡ ἔραν δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ νὰ προσκυνοῦν· ἐκαμναν δὲ κάθε χρόνον τὴν μνήμην τοῦ εἰς τὰς 23 τοῦ Ἀπριλίου μηνός· ὁ δὲ Λέων ἐκεῖνος ἦτο στρατιώτης καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑπηρετεῖ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν· ἐγέννησαν δὲ καὶ παιδίον ἀρσενικὸν καὶ τὸ ὀνόμασαν Γεώργιον, καὶ γράμματα ἐδιδάχθη καὶ ἔμαθε, καὶ τὸ ἀγαποῦσαν ὑπερβολικᾶ καὶ ὅλοι οἱ ἐδικοί τους, μόνον ἀπὸ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ. Εἰς ἐκείνους δὲ τοὺς καιροὺς ἐσυντάχθησαν οἱ Βούλγαροι, οἱ Οὐγγροι, οἱ Σκύθαι, οἱ Μῆδοι καὶ οἱ Τούρκοι καὶ ἐσῆκωσαν ἐδικὴν τοὺς βασιλείαν καὶ περιπατῶντες· ἐλῆστευαν τὰς πόλεις. Ὁ δὲ βασισεὺς Φωκᾶς, ὡς βασιλεὺς ὅπου ἦτο τότε τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐστεῖλεν ὁρισμοὺς εἰς πάντα τόπον νὰ συναχθοῦν ὅλοι οἱ στρατιῶται εἰς βοήθειαν τῶν Χριστιανῶν· μὴ ἔχοντας δὲ ὁ στρατιώτης Λέων τί ποιῆσαι διὰ τὸ γῆρας τοῦ, ἐβουλήθη νὰ στείλῃ τὸν υἱὸν τοῦ Γεωργίου εἰς τὸν πόλεμον· ὁ δὲ Γεώργιος ἦτο τότε ἕως εἰκοσι χρόνων παληκάριον, ὅταν δὲ ἦτο ἡ διατεταγμένη ἡμέρα νὰ τὸν στείλῃ ἐπῆρέ τον ἀπὸ τὰ χερί του, ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἐπῆγέ τον εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ ἰστάμενος ἔμπροσθεν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου κλαίοντας ἔλεγεν. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ μεγαλομάρτυς Γεώργιε, εἰς ἐσένα παραδίδωμεν τὸν ἀγαπημένον μας υἱὸν τὸν συνονόματόν σου σὺ φύλαξαι τον, σὺ κυβέρνησέ τον, σὺ κατευθώσαι τον, σὺ φέρε τον πάλιν γερόν εἰς τὰ ὀπίσω, ὥσπερ σου τὸν παραδίδωμεν διὰ νὰ δοξάζωμεν τὸ ἅγιόν σου ὄνομα καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Αὐτὰ καὶ περισσότερα εἶπον οἱ γονεῖς τοῦ· ἔπειτα τὸν ἐφίλησαν καὶ τὸν ἀπέστειλαν μὲ τοὺς ἄλλους στρατιώτας· καὶ ἀπὸ τότε καθ' ἑκάστην ἡμέραν δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου νὰ προσεύχωνται διὰ τὸν υἱὸν τους.

Ὁ δὲ υἱὸς τους καὶ οἱ ἄλλοι στρατιῶται ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον τὰ ἔθνη ἐκεῖνα μαζωμένα καὶ ἐκαρτεροῦσαν πότε νὰ κάμουν πόλεμον. Τότε τὰ μιαινώτατα ἔθνη ἐκεῖνα διὰ νυκτὸς καὶ ἐξαφνα ἐπενέβησαν τοὺς στρατιώτας, καὶ ἄλλους μὲν ἐκατέκοψαν, ἄλλους δὲ ἐσκόρπισαν, ἄλλους ἐπίασαν καὶ ἔδεσαν καὶ ἐπῆραν διὰ σκλάβους, ἄλλους δὲ ἠνάγκαζον νὰ ἀρνηθοῦν τὴν Χριστιανοσύνην καὶ ἐκεῖνοι μὴ θέλοντες, ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πείναν καὶ δίψαν. Ὁ δὲ Γεώργιος τὸ παληκάριον ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων

τοῦ, ἐφυλάχθη ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ πληγῆν· μόνον δὲ εἰς στρατιώτης τὸν ἐπίασε ζωντανὸν καὶ ἀβλαβὸν, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐθέντην τῶν Βουλγάρων· ἐκεῖνος δὲ, ὡς τὸν εἶδεν εὐμορφον καὶ ἐπιδέξιν, δὲν τὸν ἐδέσμευσεν, ἀλλὰ τὸν ἄφησε λιτὸν νὰ τὸν ὑπηρετῇ, οἱ δὲ γονεῖς, ἐρωτῶντες ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἔμαθον τὴν ὑπόθεσιν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔκλαιον καὶ ἐθρήνουν ἀπαρηγόρητα· καὶ ὁ μὲν πατήρ τοῦ θρηνῶντας ἔλεγεν. Ἀλλοίμονον, υἱέ μου ἡγαπημένε καὶ μοναχέ, ἀλλοίμονον παρηγορία τοῦ γήρατός μου, διατὶ ἐγὼ ὁ ἐλεεινὸς δὲν ἐπῆγα κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν πόλεμον νὰ ἀποθάνω ἀμὴ ἔσται ἐσένα τὸ φῶς τῶν ὁμμάτων μου; ἀλλοίμονον τί νὰ κάμω; τί νὰ συλλογισθῶ; ποῖον νὰ ἔχω παρηγορίαν μου; ποῖος θὰ μὲ κληρονομήσῃ; τίς νὰ μὲ κηδεύσῃ τὸν γέροντα; τίς νὰ ἦναι εἰς ὅλα τὰ τίποτε; Καὶ ἡ μήτηρ τοῦ δὲ ὁμοίως καὶ περισσότερον ἐθρήνει καὶ ἔκλαιε καὶ μετὰ δακρύων τοιαῦτα ἔλεγεν ἀπὸ βάθους καρδίας. Ἀλλοίμονον, υἱέ μου ἡγαπημένε καὶ περιημένε! πῶς νὰ σὲ κλαύσω, παρηγορία τῶν ὁμμάτων μου; πῶς νὰ σὲ θρηνήσω τὸ γλυκυτάτον μου τέκνον, τάχα ἀπὸ ἐχθροῦς νὰ ἀπέθανες, ἢ ἀπὸ θηρίας νὰ ἐφονεύθης, ἢ ἀπὸ σπαθὶ νὰ ἐκόπη; ἢ ἀπὸ πείναν καὶ δίψαν νὰ ἐθανατώθης; εἰ δὲ καὶ ζῆς, υἱέ μου ἡγαπημένε καὶ ἀκριδέ, ἀρά γε πῶς νὰ περνᾷς; εἰς τίνος ἐχθροῦ χεῖρα νὰ κατήντησες; ποῖος νὰ σὲ δρίξῃ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς ἐγνώρισα ἡ ταλαίπωρη, ματαιῶς σὲ ἔθρεφα καὶ σὲ ἐφύλαττα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν εἰς τὸ ὀσπτιόν τους καὶ ὅταν ἐπήγαιναν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου περισσύτερον ἐθρήνουν καὶ ἔκλαιον, καὶ ἐδέοντο τὸν ἅγιον νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν υἱὸν τους ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐὰν ἦναι ζωντανός, ὅτι δὲν ἤξευραν.

Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους καιροὺς εἶχαι παρηγορίαν τὰ δάκρυά τους· ὅταν δὲ ἐπλησίασεν ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, περισσότερον ἄναπτεν ἡ καρδία τους εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ υἱοῦ των, ὁμοῦ μὲ τὰ πολλῶν δακρύων ἐβουλεύθησαν νὰ κάμουν καὶ ἐκείνην τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου καὶ τὸ ἐσπέρας ὅταν εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν ἐσπερινόν, ἐπῆραν τοὺς εὐρεθέντας χριστιανούς ὁ Λέων ὁ πατήρ τοῦ παληκαρίου ἐκεῖνον νὰ τοὺς φιλεύσῃ, καὶ ὅλοι τους εἰς τὴν τράπεζαν ἄλλο δὲν ἀνέφεραν, παρὰ διὰ τὸν υἱὸν τους Γεώργιον, πῶς τὸν ἀπερασμένον χρόνον ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τραπέζι, καὶ τότε δὲν ἦτον ἐκεῖ· καὶ ἄλλοι μὲν ἔκλαιον, ἄλλοι δὲ ἐπαρηγοροῦσαν τοὺς γονεῖς τοῦ. Ὁ δὲ Γεώργιος ἐκεῖ ὅπου ἦτον εἰς τὴν Βουλγαρίαν γνωρίζων τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα καὶ πικρῶς, καὶ μετὰ δακρύων τοιαῦτα ἔλεγεν. Ἀρά γε πόσοι νὰ χαίρονται καὶ νὰ εὐφραίνονται εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἐγὼ ὁ ἐλεεινὸς εἰμαι εἰς τὰ ξένα εἰς τὴν ἐχμαλωσίαν! ἀρά γε πόσα δάκρυα νὰ χύνουν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου τὴν ὥραν ταύτην, ὅπου δὲν μὲ βλέπουν νὰ παρασταθῶ εἰς τοὺς φίλους μας καὶ γείτονας! τάχα ἀπὸ τὴν λύπην τους πῶς νὰ κάμουν τὴν ἐορτὴν τους; πῶς νὰ δεχθῶσι τοὺς φίλους των; πῶς νὰ δεξιωθοῦν τὰ ἄλλα παληκάρια τῆς γειτονίας, ὅταν συλλογιασθῶν

τὸ ὄνομά μου; ἢ πῶς νὰ περνοῦν τὴν ἐπίλοιπὴν τους ζωὴν; ἀλλὰ, ὦ ἅγιε τοῦ Θεοῦ Γεώργιε, βοήθει μου καὶ ἐμεῖ τοῦ δούλου σου, καὶ ἀξιώσαι με νὰ ὑπηρετῶ καλῶς τὸν ἀφέντη μου, ἐὰν ἦναι καὶ τὸ θέλημά σου νὰ ἰδῶ ποτὲ τοὺς γονεῖς μου· ἃς γένῃ καὶ αὐτὸ γρηγορότερον δέομαί σου. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, καὶ ἀνάγκασε εἰς τὴν ἐστίαν νὰ γένῃ χλιὸν τὸ νερόν, νὰ χύσῃ τοῦ αὐθέντη του νὰ νιφθῇ. Ἀκούσατε δὲ εὐλογημένοι Χριστιανοὶ καὶ τὸ θαῦμα ὅπου ἔκαμεν ὁ ἅγιος· καὶ μὴ θαυμάσετε ὅτι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ.

Ὡρα ἦτον τοῦ δείπνου καὶ ἐγύρευεν ὁ εὐθέντης του νερόν νὰ νιφθῇ καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἀνέβαινε τὴν σκάλα τὸ παλῆκάριον μὲ τὸ χλιὸν νερόν εἰς τὸ χέρι, βαστῶντας καὶ τὸ κουκούλιον, φαίνεται ὁ Μέγας, Γεώργιος ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν καθαλλάρης εἰς ἄλογον ἄσπρον, καὶ λέγει του. Ἔλα καθαλικά ἐδῶ εἰς τὸ ὅπισθεν τοῦ ἀλόγου. καὶ παρρυθὺς ἐπήδησε τὸ παλῆκάριον καὶ ἐκαβαλλίκευσε· καὶ τὴν ὥραν ἐκεῖνην πάραυτα εὐρέθη εἰς τὸ σπῆτί του, μέσον τραπέζης τῶν εὐρεθέντων ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸν εἶδαν, ὅλοι τοὺς ἐκραζαν τό, Κύριε ἐλέησον· οἱ δὲ γονεῖς του ἀπὸ τὴν χαρὰν τοὺς ἐπесαν εἰς τὴν γῆν ἄφρονι ἱκανὴν ὥραν. Οἱ ἄλλοι γοῦν οἱ συνευρεθέντες τὸν ἡρώτησαν πῶς εὐρέθη ἐκεῖ; αὐτὸς δὲ μετὰ πολλὴν ὥραν ὡς ἂν ἤλθεν εἰς ἐαυτὸν τοῦ ἄρχισε καὶ τοὺς ἐδιηγεῖτο τὸ θαῦμα. Ἐγὼ ἔλαχα εἰς τὴν ὥραν τοῦ δείπνου νὰ χύσω νερόν τοῦ αὐθέντου μου νὰ νιφθῇ, καὶ ἀναβαινόντας τὴν σκάλαν, εὐρέ με ἀνθρωπος λευκοφόρος καθαλλάρης εἰς ἄσπρον ἄλογον, καὶ μὲ ἄρπαξε, καὶ θαυμάζω καὶ ἐγὼ πῶς εὐρέθηκα ἐδῶ πάραυτα. Μετὰ δὲ ὥραν ἱκανὴν ἐσηκώθησαν καὶ οἱ γονεῖς καὶ ἄρχισαν νὰ δοξάζουν τὸν Θεόν καὶ τὸν αὐτοῦ μεγαλομάατα Γεώργιον· καὶ ὅση χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐγενεῖν εἰς τὸ σπῆτι τῶν γονέων του, πῶς νὰ διηγηθῇ τινάς; ἢ τὰ γλυκοφιλήματα τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς μητρὸς του πῶς νὰ τὰ διηγηθῇ ἀνθρώπος; καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν, πῶς ἐγενεῖν ἡ ὑπόθεσις ἐσυνάχθη ὁλος ὁ λαὸς καὶ ἐπῆν ἀπὸ τὸ νερόν ἐκεῖνο τὸ χλιόν, καὶ τόσον ἐδοθήθησεν ἡ πρεσβεία τοῦ ἁγίου, ὅτι ὅλους ἐφθασε τοὺς εὐρεθέντας. Τότε ἐπῆραν τὸν Γεώργιον οἱ γονεῖς του καὶ οἱ ἐδικοί του καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ ὁλονυχτὶς εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον, ἔλεγον. Εὐχαριστοῦμέν σε ἅγιε τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ταχεῖαν σου βοήθειαν, ὅτι δὲν ἐπαρείδες τὰ κλαύματα καὶ τοὺς ἀναστεναγμούς μας, ἀλλὰ παρακαλοῦμέν σε δὲ συγχώρησον καὶ ἡμᾶς εἴ τι ὡς ἄνθρωποι καὶ ἡμεῖς ἐπταίσαμεν πρὸς ἐσέ· ὅτι ὄχι ἀπὸ καταφρόνησιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πολλὴν μας θλίψιν ἐλέγαμεν καὶ ἄπρεπα λόγια. Καὶ τὴν νύκτα ἐκεῖνην ἔτσι ἐπέρασαν εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον· τὸ δὲ ταχὺ ἀπολείτουργα ἔκαμαν καὶ μεγάλην φιλίαν εἰς ὅλον τὸ κάστρον τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὸ κουκούλιον ἐκεῖνο τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, νὰ εἶναι διὰ ὑπηρεσίαν τοῦ Βῆματος.

Ἀκούσατε θαῦμα παραδοζὸν εὐλογημένοι Χριστιανοὶ· τίς νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ μὴ θαυμάσῃ; ἀλλ' ὅμως ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Γεωρ-

γίου καὶ αὐτὸ ἐποίησε, καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἓνα παρόμοιον ὡς ἂν αὐτὸ ἔκαμεν ὁ ἅγιος καὶ ἀκούσατε. Εἰς τὴν Μυτιλήνην τὸ νησί ἦτο ναὸς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ εἶναι ἕως σήμερον ἡμέραν· ἐκεῖ ἐγένετο ἑορτὴ καὶ πανήγυρις κάθε χρόνον τοῦ ἁγίου· καὶ οἱ κρητικοὶ κουρσάροι ἐβάλασι βουλὴν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴν Μυτιλήνην, καὶ ἄλλον καιρὸν δὲν εὗρον ἐπιτηδεύτερον, μόνον ὅταν εἶναι ὁ κόσμος μαζωμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ λειτουργοῦνται, τότε νὰ χιμύσουν οἱ κουρσάροι νὰ ἀρπάσουν ὅσους εὗρουν γυναῖκας τε καὶ παῖδια, καὶ ἄνδρας καὶ γέροντας. Καὶ ὅταν ἔλαχεν ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου καὶ ἐλειτουργοῦντο οἱ Χριστιανοί, ἔδραμαν οἱ κουρσάροι κρὶ ἄρπαξαν ὅσους ἤδυνήθησαν· ἄλλοι δὲ ἐφυγαν καὶ εἰσέβησαν μέσα εἰς τὸ δάσος καὶ ἐγλύτωσαν. Εἰς ἐκείνους ὅπου ἐπῆραν, ἔλαχε καὶ μιᾶς γυναικὸς ἀρχόντισσας χήρας ὁ υἱὸς νέος κατὰ πολλὰ καὶ ὠραιότατος, καὶ ὡς τὸν εἶδαν εὐμορφον ὑπῆγαν καὶ τὸν ἐχάρησαν τοῦ Ἀμνῶ τῆς Κρήτης. καὶ τὸν εἶχε διὰ ὑπηρετίην τῆς τραπέζης του, ἡ δὲ χήρα ἐκεῖνη ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἐχάθη ὁ υἱὸς της, μὴν ἤξεύροντας τί ἔβρινε, δὲν ἐλείψεν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἀμὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπήγαγε καὶ ἐδέετο τὸν ἅγιον διὰ τὸν υἱὸν της· καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος τοῦ Ἀμνῶ, ὅταν οἱ Χριστιανοὶ μετὰ πολλοῦ φόβου ἐλειτουργοῦσαν πάλιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου, ἔλαχεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας καὶ ἐκέρνα τὸν Ἀμνῶν νὰ πῇ· καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἐγένετο τὸ ποτήριον νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸ χέρι τοῦ Ἀμνῶ, ἔξαφνα ὁ μεγαλομάρτυς Γεώργιος ἄρπαξε τὸ παλῆκάρι ἐκεῖνο, καὶ ἐπαράστησεν ἐμπροστὰ εἰς τὴν μητέρα του, καὶ αὐτὸ νομίζοντας ὅτι εἶναι ὁ Ἀμνῶς ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ποτήριον· ὅταν δὲ ἐσέκθη καλὰ, βλέπει νὰ εἶναι ἡ μητέρα του· ὁμοίως ἐκεῖνη μετὰ ὥραν ἱκανὴν ἐγνώρισεν ὅτι εἶναι ὁ υἱὸς της καὶ οὕτως εὐχαρίστησε τὸν Θεόν καὶ τὸν ἅγιον ἐδόξασεν εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ υἱοῦ της.

Καὶ ἄλλο θαῦμα γλυκύτατον κατὰ πολλὰ ἀκούσατε τοῦ ἁγίου πλὴν εἶναι καὶ χαριέστατον, καὶ ἡδονὴν πολλὴν ἔχει καὶ εἰς τὸν λέγοντα καὶ εἰς τοὺς ἀκούοντας. Εἰς τὴν Πανφλαγονίαν ὅπου ἐδιηγῆθημεν ὀλίγον παραπάνω ἦτον ναὸς τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου μικρὸς κατὰ πολλὰ καὶ χαλασμένος· ὁ δὲ ἅγιος θλόντας νὰ φτιάσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του, τί οἰκονόμησεν; εἰς τὸν μαχαλᾶν ἐκεῖνον ὅπου ἦτον ὁ ναὸς ἐγῆκαν μίαν ἡμέραν ἑορταστικὴν τὰ παῖδιά τῆς γειτονίας τὰ παιζῶσι· καὶ ἄλλα μὲν ἐνικοῦσαν εἰς τὸ τρέξιμον, ἄλλα δὲ εἰς τὸ πάλαισμα, καὶ ἄλλα εἰς τὰ ἄλλα παιχνίδια· ἓνα δὲ ἀπ' ἐκεῖνα τὰ παῖδια δὲν ἠμποροῦσε νὰ νικήσῃ κανένα ἀπὸ τὰ ἄλλα εἰς τὸ πάλαισμα καὶ εἰς τὸ πῆδημα ἦτον ὀπίσω ἀπὸ ὅλα· τὰ δὲ ἄλλα παῖδια ὡς εἶναι συνήθειά τους, ἄρχιζαν καὶ τὸ ἀναγελοῦσαν πῶς δὲν ἐνίκα κανένα, αὐτὸ δὲ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του καὶ τὴν λύπην του ἐγύρισε, καὶ βλέπει τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ λέγει. Ἄγιε Γεώργιε βοήθησάι με νὰ νικήσω, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ φέρω ἓνα σφουγγάτον καλόν, τὸ δὲ σφουγγάτον ἤξεύρετε τί εἶναι; αὐγὰ

συντριμμένα καὶ τηγανισμένα μὲ κρομμύδια καὶ ἄλλα μυροδικά. Ἀφοῦ ἔταξε τὸ δῶρημα ἐκεῖνο πάλιν ἐπιάσθη νὰ παλεῦσῃ καὶ τὰ ἄλλα παιδία ὅλα τὰ ἔρριψε κάτω, καὶ εἰς τὸ τρέξιμον ἐκεῖνα τὰ ἐπέρασε· τότε τρέχει εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ κάμνει τὸ σφουγγάτο, ἀφοῦ τὸ ἐτοίμασε ἔπειτα τὸ ἔβαλεν εἰς ἓνα σκουτελίον, καὶ τὸ ὑπῆγε ζεστόν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου· καὶ τὴν ὥραν ὅπου τὸ ἄφισε τὸ παιδίον ἐκεῖ ἦλθαν τρεῖς ναύταις νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, καὶ ὡς εἶδον τὸ σφουγγάτον ζεστόν ὅπου ἄχνιζε καὶ ἐμύριζεν, εἶπον εἰς τὸ μέσον τους. Ἐλᾶτε νὰ φάμεν τὸ σφουγγάτον αὐτό, ὅτι δὲν τρώγει ὁ ἅγιος Γεώργιος· καὶ ἀντ' αὐτοῦ θέλομεν ἀγοράσαι λάδι καὶ κερία νὰ φέρωμεν, διὰ ὅσα ἀξίζει τὸ σφουγγάτον· ἐκάθισαν καὶ ἔφαγαν καὶ ὅταν ἔκαμναν νὰ εὐχον, ἐκόλλησαν μπροστὰ εἰς τὰ μάρμαρα τῆς εἰκόνας τοῦ ἁγίου καὶ πλέον δὲν ἠμποροῦσαν νὰ εὐχον, κρᾶζουσι μεγαλοφῶνως ἅγιε Γεώργιε, βοήθει μας, καὶ νὰ σὲ ἀνταμείψωμεν· καὶ πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ εὐχον, καὶ πάλιν εἶπον, ἅγιε Γεώργιε, βοήθει μας νὰ εὐχῶμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν ἀπὸ δέκα ἄσπρα καθ' ἑνὰς· καὶ μῆτε οὕτως ἠμπόρεσαν νὰ εὐχον ἀπ' ἐκεῖ· καὶ πάλιν ἔκραξαν· ἅγιε Γεώργιε βοήθει μας νὰ εὐχῶμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν οἱ τρεῖς ἓνα φλωρίον· καὶ μηδὲ τότε ἠδυνήθησαν νὰ ξεκολλήσουν· καὶ ὡς εἶδαν τὸν πειρασμόν, εἶπαν μετὰ δακρύων. Ἄγιε Γεώργιε, βοήθει μας νὰ ξεκολλήσωμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν καθ' ἑνὰς ἀπὸ ἓνα φλωρίον· τότε τοὺς ἄφησεν ὁ ἅγιος καὶ εὐγῆκαν· καὶ ὡς εὐγῆκαν, ἐστάθησα ἐξω τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶπον. Ἄγιε Γεώργιε, ἀκριβὰ πουλεῖς τὰ σφουγγάτα σου, καὶ ἡμεῖς πλέον ἀπὸ ἐσένα τίποτε νὰ μὴν ἀγοράσωμεν.

Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔγιναν εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ ὅχι μόνον εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτον ναὸς τοῦ ἁγίου ὅπου ὀνομάζετο εἰς τὸ Δεώτερον· ἐκεῖ θαύματα ἄπειρα ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὅπου εἶναι πολὺ νὰ τὰ διηγῶμαι καὶ εἰς πάντα τόπον εἰς μετὰ πίστεως τὸν ἐπικαλεσθῇ, καὶ εἰς στρατὰν καὶ εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ εἰς κάθε πειρασμόν, εὕρισκει τὸν ἐτοιμὸν βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα, ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς Μάρτυρας αὐτὸς ἔχει τὰ πρωτεῖα, καὶ ὡς εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ ἄσπρα, ἄλλα μὲν εἶναι λαμπρὰ ἄλλα λαμπρότερα, ἔτσι εἶναι καὶ εἰς τὸ τάγμα τῶν Μαρτύρων· αὐτὸς δὲ λάμπει περισσότερο, ὥσπερ ὁ αὐγερινὸς τὸ καλοκαίριον. Ἀλλὰ, ὦ Μάρτυς Γεώργιε πρὸς ἐσὲ γυρίζω τὸν λόγον μου καὶ δεομαί σου, βοήθησόν καὶ ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, καὶ λύτρωσαί μας ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ὅπου μᾶς ἐπανεβήκαν· φανὸς βοηθὸς εἰς ἡμᾶς ὅπου σὲ ἐπικαλούμεθα, καὶ ἐορτάζομεν τὴν μνήμην σου, καὶ ἐδῶ δὲ ἀξιώσας μας νὰ περάσωμεν ζωὴν εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, ἐκεῖ δὲ νὰ μᾶς ἀξιώσῃς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἡμεῖς δὲ ὦ εὐλογημένοι Χριστιανοὶ ὅπου καταξιώθημεν χάριτι Χριστοῦ, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σήμερον ἁγίαν καὶ σεβασμίαν ἡμέραν, ἃς ἐορτάσωμεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἁγίου, ἃς πανηγυρίζομεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Μάρτυρος· τοὺς πτωχοὺς καὶ

ξένους ἃς ἐπιτηρήσωμεν· τοὺς φυλακισμένους ἃς κυβερνήσωμεν· τοὺς ἀσθενεμένους ἃς κυττάξωμεν, τὰς Ἐκκλησίας ἃς ἐπιμεληθῶμεν καὶ σχεδὸν εἰπεῖν σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἃς ἐορτάσωμεν, καὶ μὴ μὲ οἰνοποσίαις περισσασίς καὶ πολυφαγίαις, μὴ μὲ ἀργολογίας καὶ χοροὺς καὶ παιγνίδια, ὅτι αὐτὰ ὅλα δαιμονικὰ ἔργα εἶναι καὶ ἐκεῖνος ὅπου τὰ σπουδάζει καὶ τὰ κάμνει μέρος μετὰ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει, ἐπειδὴ καὶ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ἔτσι ὀρίζει. Οὐαὶ τοῖς πίνουσι τὸν οἶνον μετὰ αὐλῶν καὶ τυμπάνων· πόσοι νὰ ἐπέρασαν τὴν σήμερον ἡμέραν μεθυμένοι καὶ ἐξωδιασμένοι ἀλλὰ τώρα εἶναι εἰς τὴν γῆν χῶμα μοναχόν, καὶ καλότυχοι· ἔαν ἔκαμναν καλὸν διὰ τὴν ψυχὴν τους.

Τίποτε δὲν κερδαίνομεν εὐλογημένοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τούτου τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ χοροὺς καὶ παιγνίδια, ἀπὸ μέθας, ἀπὸ πολυφαγίας καὶ γαστριμαργίας, ἀπὸ φόνους, πορνείας, καταλαλίας, ψευδολογίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα διὰ τὰ ὅποια θὰ δώσωμεν λόγον ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου κριτοῦ ἔαν δὲν φυλαγώμεθα, καὶ ἃς παρακαλῶμεν καὶ τὸν σημερινὸν ἐορταζόμενον ἅγιον Γεώργιον διὰ νὰ μᾶς ἐνδυναμώσῃ διὰ πρεσβειῶν του καὶ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ ἅγιος Θεὸς νὰ πράττωμεν τὰ καλὰ ἔργα, ἦγουν ἐλεημοσύνας, προσευχάς, νηστείας καὶ ἄλλα ὅμοια καὶ ἀξιωθώμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΚΛΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΩΣ

Εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον τὸν τροπαιοφόρον

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τό, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν γενναιότατον Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ Ἀθλητὴν παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος, καὶ Ἰατρὸν πανάριστον τῶν νόσων, ἐν ὧδαῖς ἅπαντες τιμῶμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες, λύτρωσαι πρεσβείαις σου τῆς παρούσης ἀνάγκης, τῆς ἀφορήτου ἵνα σε ἀεὶ, ὡς εὐεργέτην ὑμνοῦμεν Γεώργιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχ. πλ. δ'. ἔχων ἀκροστ. ἐν τοῖς Θεοτοκίαις.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ῥωθ' α'. Ἦχ. πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Γεώργιε μάκαρ ἀγωνισθεὶς τὸν θεῖον ἀγῶνα, ἡξιώθης ἐπιτυχεῖν, τῆς ἐπουρανίου εὐφροσύνης, ὑπὲρ ὧν δούλων πρεσβεῖων πρὸς Κύριον.

Ἐνίκησας δόγμα τυραννικόν, ἐνθεὸς ἀγῶσιν· ἀλλὰ δεομαί ἀθλη-

τά, ταῖς σαῖς μεσιτείαις οἰκτειρόν με, ὑπὸ τῶν νόσων νικώμενον πάντοτε.

Ναὸς χρηματίσας τοῦ Παντουργοῦ, τοὺς τῇ σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντας εὐλοῶς, Γεώργιε Μάκαρ ταῖς εὐχαῖς σου, κατοικητήρια δεῖξον τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ, Παρθένη ἄσπις τῆς ἐμῆς ψυχῆς ταλαιπώρου, ἡ ἰσχὺς τε καὶ ἡ ἐλπίς τῆς δ' ἐσκοτισμένης μου καρδίας, σὺ εἰ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, Πάναγνε. Ὡδὴ γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Ἰστων δεήσῃς ταῖς εὐπροσδέκτοις σου ποίησον τὴν Λυτρωτὴν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀθλοφόρε Γεώργιε.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν τοῖς σοῖς οἰκέταις ἐν θλίψεσιν οὐσί δειναῖς καὶ παντοίαις νόσοις, ταῖς λιταῖς σου Γεώργιε.

Ἐνθεος γενόμενος καὶ φωτισμοῦ παντὸς ἔμπλεως, πάντων ἡμῶν τὰς ψυχὰς αὐγάζει, ταῖς εὐχαῖς σου Γεώργιε. Θεοτοκίον.

Ἐξωτέρου σκότους με, πυριφλεγούς πικροῦ σκόληκος, ῥῦσαι Ἀγνή λιταῖς μητρικαῖς σου, καὶ παντοίας κολάσεως.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀσθενεῖαις ὁ δίκαιος καὶ κινδύνους πλείστοις ἀεὶ συνέχομαι, ὦ Γεώργιε, βοήθει μοι, τῷ κατεγνωσμένῳ ἱκετεύω σε.

Δεσμευθεὶς διὰ Κύριον, πᾶσαν τοῦ Βελίαρ κακίαν ἔλυσας, ἐξ ἧς ἅπαντας περιέσωζε, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, Γεώργιε.

Νοσημάτων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίας βλάβης ἡμᾶς ἀπάλλαξον, ὦ Γεώργιε Πανεύφημε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἱκεσίαις σου. Θεοτ.

Ῥῶσιν δὸς μοι, Πανάχραντε, καὶ ἐκ χαλεπῶν κινδύνων διάσωσον, καὶ παθῶν κοπρίας ἔγειρον, σὸν ἀχρεῖον δούλον, ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὡδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητὸν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τὴν τῆς ψυχῆς ἡμῶν ζωφότητα, φωτὶ τῷ θεῷ, Γεώργιε καταλάμπρυνον.

Σὺ μαρμαρυγαῖς ταῖς τῆς χάριτος Γεώργιε, καταυγαζόμενος φώτισον, ψυχὰς σῶν δούλων, σκοτισθείσας παραπτώμασι.

Πάθῃ χαλεπὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, Γεώργιε, ταῖς πρὸς τὸν Πλάστην σου δεήσῃς, παρακαλοῦμεν ἰάτρευσον καὶ ἐξάλειψον. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε ἡμᾶς ἀπογνώσεως ἐξάγαγε βυθοῦ, καὶ πρὸς ὄρμον τῆς ἀληθοῦς, τοὺς σοὺς οἰκέτας, μετανοίας καθοδήγησον.

Ὡδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι.

Κατεύνασον τῶν παθῶν τὰς καταιγίδας, Γεώργιε, κινδύνους τε χαλεποὺς καὶ νόσους καταπάυσον τῶν πίστει τιμῶντων σε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην παναγίαις ἱκεσίαις σου.

Μεγάλους ἐπὶ τῆς γῆς ἀνύσας ἄθλους, Γεώργιε, μεγάλων ἡμᾶς κακῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς σαῖς ἀπολύτρωσαι, πρὸς Θεὸν πρεσβεῖαις, ἵνα πόθῳ σε γεραίρωμεν.

Γεώργιε Ἀθλητά, τῇ σῇ πρεσβείᾳ διάσωσον, ἐκ πειρασμῶν χαλεπῶν, καὶ πάσης Αἰρέσεως, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς τιμῶντας τὴν Εἰκόνα σου. Θεοτοκίον.

Φωτὶ σου αὐγάσον νοῦν, καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀγίασον, τὸν ἐν Ἀγίοις Θεὸν ἐπαναπαυόμενον, ἀρρήτως κηρύσσας, Παναγία Κόρη, εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις σου.

Διάσωζε ἐκ πάσης νόσου, Γεώργιε Μάκαρ, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐν-θέρμους πρεσβείαις σου, τοὺς προστρέχοντας τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι. Καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος β'.

Προστάτην σε θερμὸν καὶ τείχος ἀπροσμάχητον, πλουτοῦντες ἀεὶ οἱ σοὶ προσπελάζοντες, γοερῶς ἐκβοῶμέν σοι Πανσέβαστε Γεώργιε, πρόφθασον, καὶ ἐκ παθῶν ἡμᾶς καὶ θλίψεων ἀπάλλαξον, ταῖς θέαις πρὸς τὸν Σωτῆρα πρεσβείαις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν κτλ. (Ζήτει Ἀπρίλ. 23)

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσήμερον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενος βιωτικὴν τυραννίδα, ὅπως σου ἔδραμεν ὁ σέπτος Γεώργιος, Θεὲ Ἀναρχε, καὶ τερπνὰ ἅπαντα καὶ δεσμὸν ἔλυτον, ὡς ἱστὸν ἀράχνης ἔλυσες, διὸ καὶ ἔτυχε τῆς σῆς Βασιλείας, ἀδράτε αὐτοῦ οὖν ταῖς δεήσεσιν, ἱλασμόν, Οἰκτίρμον παράσχου μοι τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν μοι ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου, Δέσποτα, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Το, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου κτλ.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κοσμικῶν σκανδάλων, καὶ παθῶν ἀτιμίας καὶ πάσης θλίψεως, Γεώργιε εὐχαῖς σου, διάσωζε καὶ δίδου ἀναμέλπειν ἐκάστοτε ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ῥαθυμίας ἀτόπου καὶ δεινῆς ἁμαρτίας, ταῖς ἱκεσίαις σου, Γεώργιε με σῶσον, προστρέχοντα ἐν πίστει τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου ὅπως τιμῶ σε πιστῶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὦ Γεώργιε Μάκαρ, δυσχερείας τοῦ βίου κλυδωνιζόμενον, μηδὲν με παρίδῃς ἀλλ' οἰκτειρον εὐχαῖς σου καὶ διάσωσον ψάλλοντα ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ. Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ βίῳ τὸν χρόνον ἀμελείᾳ, Παρθένη ἐκδοπανήσας πολλῇ, προσπίπτω καὶ βωῶ σοι, διέγειρόν με σῶσον, τῷ Ἰῶ σου κραυγάζοντα ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ. Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὦ Γεώργιε Μάκαρ, ἐκ κινδύνων θλίψεων καὶ νόσων, σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀπάλλαξον πρεσβείαις.

Στήριξον πάντας, ὦ Γεώργιε Μάρτυς, ἐν τῇ πίστει καὶ θεῖᾳ ἀγάπῃ, καὶ ῥῦσαι εὐχαῖς σου κακίας τοῦ Βελίαρ.

Τῇ ὑπερμάχῳ ἀντιλήψει του, Μάρτυς, καταφεύγοντες αἰτούμεθα νόσων καὶ δεινῶν εὐχαίς σου, ταχέως λυτρωθῆναι. Θεοτοκίον.

Ἰασαι Κόρη, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην λιταῖς σου, τηκομένοις νόσοις τοὺς σοὺς δούλους, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον ταχέως.

Ῥδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Νοσούντων καὶ πλεόντων, καὶ τῶν ἐν κινδύνῳ, πρὸς σωτηρίαν κατέστης ὑπέρμαχος, τῶν ἀθλητῶν ἡ ἀκρότης, Μάρτυς Γεώργιε.

Συνήφθης ταῖς χορείαις πάντων τῶν Μαρτύρων, σὺν οἷς δυσώπει, Θεόν, ὦ Γεώργιε, ἀπαλλαγῆναι κινδύνῳ δεινῶν τοὺς δούλους σου.

Ὡς φύλαξ Ὁρθοδόξων καὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ κλέος, Γεώργιε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα θερμῶς ἱκέτευε. Θεοτοκ.

Μαρία, ἐκτακείσαν τὴν οἰκτρὰν ψυχὴν μου, τῆς ἀμαρτίας φλογμῷ καταδρόσαις, τοῦ σοῦ ἐλέους ῥανίσαι, καὶ σῶσον Πάναγνε.

Τό, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Κατεύνασον τὸν τάραχον, Ἀθλητά, παθῶν καὶ κινδύνῳ, καὶ δαιμόνων τὰς προσβολάς, ἀπέλασον πάσας, ἀπὸ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, θεῖε Γεώργιε.

Πόθῳ ἐορτάσωμεν ἀδελφοί, τὴν φωσφόρον μνήμην, Γεωργίου τοῦ Ἀθλητοῦ, καὶ στέψωμεν τεύτον τοῦ ἔαρος τοῖς ἴοις, ἵνα ἀξιοθῶμεν τῆς θείας χάριτος.

Ἀνάκτων ὑπέρμαχον καὶ πτωχῶν, πλεόντων σωτῆρα, ἀσθενούντων τε ἱατρὸν, αἰχμαλώτων ῥύστην, καὶ ὀρφανῶν, προστάτην, κεκτήμεθα σε πάντες, Μάρτυς Γεώργιε.

Λῦσον, ὦ Γεώργιε Ἀθλητά, νέφος ἀμαρτίας, καὶ τὰς νόσους τὰς φοβεράς, δίδωσον ἐν τάχει, ἀπὸ τῶν προσκυνούντων, τὴν θείαν σου Εἰκόνα καὶ ἀνυμνούντων σε.

Καὶ Θεοτοκίον. Ψάλλομεν προθύμως σοὶ τὴν ᾠδὴν.

Τριτάγιον. Εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ὁ ἐλευθερωτὴς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστὴς κτλ. Εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς τελούντάς σου πιστῶς τὴν ἀξιοθαύμαστον Μνήμην, Μάρτυς Γεώργιε, πάσης περιστάσεως ῥῦσαι πρεσβεΐαις σου, νοσημάτων καὶ θλίψεων, παθῶν καὶ κινδύνῳ, σὲ καθικετεύομεν, καὶ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ ὅπως σε παιδρῶς ἀνυμνῶμεν, ὡς κοινόν ἡμῶν εὐεργέτην, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

νεχώρουν παρηγορημένοι ἐλπίζοντες εἰς τὸ Θεῖον ἔλεος. Ὁ πολυεύσπλαγχνος καὶ πανοικτῆρμων Θεὸς ἤκουσε τὰς δεήσεις τῶν αὐτῶν θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτῶν ποιήσει καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσῃ καὶ σώσει αὐτοὺς καὶ ἐστεῖλε τὸν ἅγιον Φανούριον εἰς τοὺς ἀγάδες ὅπου τοὺς ὠρίζον, εἰς τὸν ὕπνον τοὺς καὶ τοὺς εἶπε ν' ἀρήσουν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ, νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς πατρίδας τῶν ἐλευθεροῦ εἰ δὲ μὴ κακῶς θὰ ἀπωλέσει αὐτοὺς· οἱ ἀγάδες νομίζοντες μαγεῖαν τὸ πρᾶγμα τοὺς ἐβάλαν ἀλυσίδας εἰς τοὺς πόδας νὰ μὴ φύγουν· ὁ δὲ ἅγιος τὴν ἄλλην νύκτα ἦλθεν πάλιν εἰς τοὺς ἀγάδες καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι ἂν αὐριοῦ δὲν ἐλευθερώσετε τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ θὰ ἦσθε τυφλοὶ καὶ παράλυτοι καὶ τῷ ὄντι ἐξημερώθησαν μετὰ μεγάλους πόνους, τυφλοὶ καὶ παράλυτοι, καὶ συμβουλευθέντες τοὺς συγγενεῖς των, ἐγραψαν καὶ ἐστεῖλαν τὰ τρία ἐγγράφα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν τριῶν ἱερέων εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου καὶ ἔως οὗτοῦ ἐπέστρεψε ὁ δοῦλος εὐρέθησαν ὅλοι ὕγιαι καὶ οὕτως ἀπελευθερώσαν τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἀπέστειλαν εἰς τὰς πατρίδας των, μετὰ τὰ ἀνάλογα ἐξοδα τοῦ ταξιάρχου των. Οἱ δὲ ἱερεῖς ἐξωγράφησαν τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Φανουρίου καὶ τὴν ἔφερον εἰς Κρήτην ὁπόθεν ἔγινε γνωστός εἰς ὅλην τὴν οἰκὸν μένην. Πολλὰ ἄλλα θαύματα ἐποίει ὁ ἅγιος καὶ ποιεῖ καθ' ἐκάστην μέχρι τῆς σήμερον. Ὁ δὲ ταῖς πρεσβεΐαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς Ἀμήν.

ΚΔ' Οἶκοι κατ' ἀλφάβητον εἰς τὸν μεγαλο-
μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ τροπαιοφόρον

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Ν

Κοντάκιον ἤχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῷ πολυάθλῳ τοῦ Χριστοῦ μεγαλομάρτυρι. Νῦν Γεωργίῳ ἐκ
ψυχῆς οἱ πάντες ἄσωμεν. Χαίρετιζόντες αὐτὸν ἱεροῖς ἐν οἰκοῖς. Ὡς
λαμπρότατον μαρτύρων μέγαν ἥλιον, καὶ ὡς πρόμαχον πιστῶν καὶ ἀν-
τιλήπτορα· πόθῳ κρᾶζοντες· χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Ἄγγελος ἐν τοῖς ἁθλοῖς, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, Γεώργιε, Χρι-
στοῦ ἀθλοφόρε (ἐκ γ') ὕλικός γάρ καὶ ἄσαρκος ὢν, γενναίως ὑπὲρ
πίστεως ἐνήθλησας, ὡς ἄνθρωπος καὶ ἄσαρκος, διό σοι προσφωνῶ
τοιαῦτα. Χαῖρε δειχθεὶς φύσιν ὑπὲρ φύσιν· χαῖρε φανεὶς ὕλη ὑπὲρ
ὕλην· χαῖρε νεανίου τερπνέ τε καὶ πάγκαλε· χαῖρε ἀθλητάρχη τοῦ
Χριστοῦ ὡραιότατε· χαῖρε ἄγγελε ἐν σώματι, ὑπερβαίνων τοὺς βροτ-
τοὺς· χαῖρε ἄνθρωπε ἐγκόσμιε, ὑπερκόσμιε τῷ νῷ· χαῖρε ὅτι ἐν ἁθλοῖς
ἡλιόμορφος ὤφθης· χαῖρε ὅτι τῷ εἶδει ὡς ἄγγελος ὠράθης· χαῖρε
γυμνὴ ἐνέργεια χάριτος· χαῖρε σαφὴς ἀργία τῆς φύσεως· χαῖρε δι' οὗ
ἡ πίστις ἀνυψώθη· χαῖρε δι' οὗ ἡ πλάνη κατηργήθη.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Βλέμματα διανοίας, ἔχων κεκαθαρμένα προέκρινας παθεῖν ὑπὲρ
Κτίστοε, καὶ συνθανεῖν μᾶλλον αὐτῷ, ἢ ζῆν καὶ πρόσκαιρον ἔχειν ἀ-
πόλαυσιν· στέφει γὰρ ἡράσσης μαρτύρων, στέφεσθαι καὶ ψάλλειν τῷ
Κυρίῳ, Ἀλληλούϊα.

Γεωργὸς μὲν εἰδείχθης, φερωνύμως τρισμάκαρ, Γεώργιε τῆς θεο-
σεβείας· ἀσεβείας δὲ ἐκριζωτῆς, τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην πᾶσαν προ-
θέλουμον ἀνασπῶν· διὸ ἄξιός σε ἀκούειν παρὰ πάντων ταῦτα. Χαῖρε
σπορεύς εὐσεβεῖς δένδρον· χαῖρε τομεὺς πλάνης ζιζανίων· χαῖρε ὁ
εἰδώλων ἐκτελεστής τὴν ἁκνυθόν· Χαῖρε ὁ ἐνσπείρας τῆς πίστεως· ἀβρου-
ραν· χαῖρε ὅτι δένδρα ἀγλαόκαρπα ἡγάγες Χριστῷ· χαῖρε ὅτι πολλοὺς
ἤνεγκας σεσωσμένους τῷ Θεῷ· χαῖρε ὁ φυτοκόμος τῆς Τριάδος λα-

τρίας· χαῖρε ὁ ριζοτόμος τῆς δαιμόνων θρησκείας· χαῖρε ὁ γῆν ἀ-
ρῶσας τὴν ἀκαρπὸν· χαῖρε Θεῷ αὐτὴν δείξας κάρπημον· χαῖρε δι' οὗ
ἀθῆτα ἐψύγη· χαῖρε δι' οὗ Θεοῦ γνώσις ἐφύη.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Δύναμιν τὴν ἐξ ὕψους δεδεγμένος ὠράθης, γενναίως ἀθλητῆς,
στρατιῶται τοῦ ἀφθάρτου βασιλέως Ἰησοῦ φθαρτὸν βασιλεῖα μηδὲν
πτοούμενος, ἀλλ' ἐνθους τῷ Κυρίῳ κρᾶζων οὕτως Ἀλληλούϊα.

Ἐχων ὧ ἀθλοφόρε, θυρεὸν ὥσπερ μέγαν, τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ
ἐν καρδίᾳ, ὡς λίων βροχήσας φοβερός, μέτον τοῦ σταδίου ἀνδρείως
ἐστηκας, θαρσαλέφ φρονήματι, διὸ προσαγορευόμεν σε. Χαῖρε Θεοῦ ὁ
παγκρατεάρχης· Χαῖρε Χριστοῦ ὁ στρατοπεδάρχης· χαῖρε μονάρχε ἀή-
τητε πίστεως· χαῖρε νικηφόρε μεγάλαθλε χάριτος· χαῖρε Δαυὶδ ἰσχυ-
ρότατε, Γολιάθ καταβελών· χαῖρε Σαμψὼν ἀνδρείότατε, ἄλλοφίλου,
καθελών· Χαῖρε τῆς εὐσεβείας ὁ ὀλυμπιονίκης· Χαῖρε τῆς ἀσεβείας
κράτιστος καταπέλτης· χαῖρε πλουτῶν καρδίαν σηθῆριον· χαῖρε ἀρχὴν
στήθος ἀδαμάντινον· χαῖρε σταυροῦ ἀριστεὺς τροπαιοῦχος· χαῖρε πι-
στῶν γίγας ὁ δαφνιφόρος·
Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε.

Ζῆλον ζῆλὼν Κυρίῳ, ὡς Ἥλιος τὸ πάλαι, αὐτόκλητος τὸ
σκάμμα εἰσῆλθες, οὐκ ἠνέσχον ἁμαρτωλῶν ἔλαιον, λιπαίνειν σὴν κε-
φαλὴν ἔγιε· διὸ ἀξίαν κόμητος ἐρρίψας τούτοις, Θεῷ μέλπω
Ἀλληλούϊα.

Ἦκουσας ἀθλοφόρε, τῶν βεβήλων δογμάτων, ἀ ἐγραψαν οἱ εἰ-
δωλόατραι κατὰ Χριστωνύμων Χριστοῦ, καὶ ψυχὴν ἐπλήγης ὡς Χρι-
στομίμητος· διὸ κόσμου καὶ σώματος κατέκτυσας, ὅθεν ἀκούεις· Χαῖρε
φθαρτὸν πλοῦτον ὁ μισήσας, χαῖρε πτωχοῖς τοῦτον διανείμας· χαῖρε
ἡδονῶν τῶν γηίνων πολέμιε· χαῖρε ἀγαθῶν τῶν τῆς ὕλης ὑπέρτερε·
χαῖρε ὅτι κόσμον ἅπαντα κατεπάτησας ποσί· χαῖρε ὅτι δόξαν ῥέουσαν
ἀπετίναξας εἰς γῆν· χαῖρε ὁ παραβλέψας τῆς νεότητος ἀνθος· χαῖρε
ὁ μὴ οἰκτεῖρας τῆς σαρκὸς σου τὸ κάλλος· χαῖρε ζωῆς μηδόλως φει-

σάμενος· χαίρε ἔχθρὲ τοῦ σώματος ἀσπονδὲ· χαίρε δ' σχὼν ἀπροσπάθειαν πάντων, χαίρε χαρᾶς, δ' μετὰσχων ἀρρήτου, χαίρε Μάρτυς Γεώργιε.

Θεοὺς ἐρωτας ἔσχεις, ἐν καρδίᾳ σου Μάρτυς, καὶ πῦρ τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης, ὅφ' οὐ θερμανθεὶς τὸν λογισμὸν, ἐνθεὸς ὅλος καὶ πύρινος γέγονας, καὶ ἅπαντα λελόγισαι τὰ παρόντα ὡς ὄναρ, κρᾶζων Ἀλληλούια.

Ἵνα τί καὶ βραδύνῃς δικαστὰ, καὶ οὐ πάσας βασάνους μοι ταχὺ ἐτοιμάζεις· τῷ Διοκλητιανῷ δ' ἀθλητῆς ἔλεγε Γεώργιος· καὶ γὰρ ἅπαντα ἐτοιμὸς εἰμι δέξασθαι δι' ἐμοῦ Κτίστην καὶ ἀκοῦσαι.

Χαίρε Θεοῦ δ' μαρτυρῶν· χαίρε Χριστοῦ ἱεροστανίου πόθος· χαίρε τῆς ἀγάπης τῆς θείας πῦρ ἀσέστον· χαίρε τοῦ Δεσπότη τοῦ φιλοῦ τοῦ ἀέναντος· χαίρε ὅτι πάντα δέδωκας καὶ ὠνήσω τὸν Χριστὸν· χαίρε ὅτι τρυφᾷς ἡγήσας τὰ δεινὰ διὰ Θεόν· χαίρε σαρκὸς τὸν πόθον διὰ φλογὸς δ' οὐσίας· χαίρε κόσμου τὸν πόθον διὰ πόθου νικήσας· χαίρε κελύβος βακχείας δ' ἀτόχος· χαίρε φιλῶν ὁμοῦ καὶ φιλούμενος· χαίρεσαν· οὐ ἐκδημῶν ὅλος ὅλος· χαίρε Χριστῷ ἐνδημῶν ὅλος ὅλος.

Χαίρε Μάρτυς Γεώργιε

Κατεπλάγη τὸ μέγα τῆς ἀνδρείας σου θαῦμα, δ' τύραννος Γεώργιε Μάρτυς, καὶ τοῖς λόγοις σου ἐμβροντηθεὶς, ἐνθεὸς καὶ ἀφωτος ἔχθρὸς γέγονεν· οὐ γὰρ εἶχεν τι λέγειν, οὐδὲ οἶδε τῷ Κυρίῳ ψάλλειν· Ἀλληλούια.

Διμυροφανῶς ὁ Μάρτυς, εἰς ὑπήκοον πάντων, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ἐβίβας. Εἰς ὑπάρχει Θεὸς ἡ Τριάς· ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον· καὶ Θεὸς ἐστὶν ὁ Χριστός· διὸ καὶ χαιρετίζομαι.

Χαίρε λαμπρὴ τῆς Τριάδος κήρυξ· χαίρε τερπνὴ τῆς πίστεως σύριξ· χαίρε ἀηδὼν λιγυρὰ καὶ πολύφωνος· χαίρε χελιδὼν ὠδὴ καὶ τορφοβογγος· χαίρε γελῶν οὐρανόβροντα τῆς θεότητος Χριστοῦ, χαίρε γλώσσα ἡ μελίρρυτος οἰκονομία Αὐτοῦ· χαίρε δ' ἀντιφώνος ὁ τῆς θεολογίας· χαίρε δ' ἀντιφώνος τῆς πιστῶν εὐσεβείας· χαίρε σειρὴν πατρὸς ἡ θελητήριος, χαίρε ψαλτὴρ τοῦ Πνεύματος εὐχητός· χαίρε δι' οὗ τὸ ἀληθὲς ἐδείχθη, χαίρε δι' οὗ τὸ ψευδὲς ἀπηλύθη.

Χαίρε Μάρτυς Γεώργιε.

Μέγιστα πάντα τρόπον τῶν βασάνων τὰ εἶδη, ἃ πέπονθας Μάρτυς, καὶ νοούμενα γὰρ μόνον αὐτὰ, κάμπτει καρδίαν καὶ τὴν ἀδελφότητα.

μέγιστον, ἀλλὰ σὺ ταῦτα ὑπέμεινας μετὰ χαρᾶς, τὸν ὕμνον ψάλλων Ἀλληλούια.

Νέος μὲν ἡλικίαν, πολὺς δὲ τὰς φρένας ἐδείχθης ὁ Γεώργιε Μάρτυς, θένει καὶ τὰς κολάσεις στεργῶς, ὥστε τινος ἄλλου πάσχοντος πέπονθας ἐν γενναίῳ φρονήματι, διὸ σοὶ κελαδῶ τοιαῦτα.

Χαίρε αἰχμῇ κεντηθεὶς γαστέρα· χαίρε ξανθεὶς βουνούροις τὸ σῶμα· χαίρε ὁ τὸ στόμα δαρεὶς πολλαῖς μάστιξι, χαίρε ὁ τὰς χεῖρας δεσμευθεὶς ἀλύσει· χαίρε ὅτι προσομίλησας τῷ ξιφιδόφῳ τροχῷ· χαίρε ὅτι λίθον δέδεξαι ἐπὶ τῷ στήθει τῷ σφ· χαίρε πεπυρωμένως φορέσας ἐμβάδας, χαίρε ὁ ἐν ἀσέπτῳ τρεῖς ἡμέρας ποιήσας, χαίρε ποτὸν πῖον δηλητήριο, χαίρε βληθεὶς ὀξυτάταις ἐν λόγχαις, χαίρε λαβὼν τελευτὴν διὰ ξίφους.

Χαίρε Μάρτυς Γεώργιε.

Εἷνα ὅπως ὑπάρχει καὶ παράδοξα, ἃ ἔδρασας Μάρτυς ἐν τῷ καιρῷ ἀγώνων τῶν σῶν, καὶ μετὰ τοὺς ἀγῶνας τῷ πλήθει ἁπείρα, τῇ δυνάμει δὲ μέγιστα, Θεῷ τὸν ὕμνον ψάλλων.

Ἀλληλούια

Ὅλον ἔχων ἐν στέροισι, τὸν Χριστὸν ἐν ἀγίοις, δι' αὐτοῦ ἐνήργεις τὰ φρικτὰ, καὶ πέρας διανοίας ὄντα θαυμαστὰ, ἃ ἡμεῖς ἐκπλητόμενοι, σὺν θαύματι ἀναβοῶμεν.

Χαίρε λογχῶν τὰ ἄκρα ἀμβλύνας, χαίρε τροχοῦ βάσανον νικήσας, χαίρε δ' ἀσέπτου φανείας ἀκμαιότερος, χαίρε ὁ φαρμάκου δειχθεὶς ἰσχυρότερος· χαίρε ὅτι νεκρὸν ἡγείρας ἐκ τοῦ τάφου παλαιόν, χαίρε ὅτι ἐξανέστησας τοῦ Γλυκερίου τὸν βούν, χαίρε ἐκ Βουλγαρίας ὁ παῖδα διασώσας, χαίρε ὁ ἐκ Κρήτης ἄλλον παῖδα ἀρπάσας· χαίρε δι' οὗ παιδίον νενίκηκε, χαίρε ὅφ' οὐ δεσμεύονται ἔμποροι, χαίρε ὁ δεχθεὶς τὸν κίονα τῆς χήρας, χαίρε Θεοῦ Ἑλλήνων ὁ συντρίψας.

Χαίρε Μάρτυς Γεώργιε

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων ἀνωθεν καθορώσα, ἐστῶτά σε ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, νεανίαν ἀλκιμον Χριστοῦ μονομαχοῦντα, ἐκρότει, ἐπῆναισε, καὶ χαίρουσα ἐδόξαζε τὸν Κύριον, τὸν ὕμνον ἐκδοῦσα.

Ἀλληλούια

Ρήτορα τῶν δογμάτων, εὐσεβείας τρισμάκαρ, καὶ θαύματα πολλὰ ἐκτελοῦντά σε, ἐν γῇ ὁρῶντες οἱ λαοὶ, πρὸς τὴν θεῖαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἐνήρχοντο, καὶ ἔχαιρον τῷ πνεύματι, τοιαῦτά σοι ἀναφωνούντες.

Χαίρε τὸ θέατρον τῶν Ἀγγέλων, χαίρε τὸ θέαμα τῶν ἀνθρώπων, χαίρε οὐρανίων δυνάμεων ἡδυσμα, χαίρε ἐπιγείων βροτῶν ἀγαλμα.

λάμα, χαίρει ὅτι δόξα γέγονας οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς, χαίρει ὅτι χαρὰν ἤνεγκας καὶ ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς· χαίρει τοῦ ἔντα κόσμου ἐντρέφειν ὡραῖον, χαίρει τοῦ κάτω κόσμου σεμνολόγημα θεῖον· χαίρει γλυκὺ τῶν νόων ἀγλαΐσμα, χαίρει ἡδὺ ψυχῶν ἐγκαλλώπισμα, χαίρει δι' οὗ Ἑκκλησία χαίρει, χαίρει δι' οὗ πᾶς ὁ κόσμος χορεύει

Χαίρει Μάρτυς Γεώργιε

Σύστημα τῶν δαιμόνων, καθορώντῃς σε Μάρτυς, νίκησαντα αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀθλοῖς, τὴν ἥτταν αὐτῶν ὀλολυγμῷ πικρῶς ἐθρήνουν, καὶ ταῦτα ἔλεγον· πῶς ὁ σαρκοφόρος, ἀσάρκους ἐνίκησε, καὶ Θεῷ ψάλλει·

Ἀλληλούια

Τρόπαιον ἀνεστήσω, καὶ παγκράτιον μέγα Ἑλλήνων, κατὰ πάσης τῆς πλάνης· διὸ καὶ τροπαιοφόρος, Σὺ μόνος ὀνομάζει Μάρτυς Γεώργιε· ὅπερ ἡμεῖς θαυμάζομεν, ἐφύμνια βοῶμεν ταῦτα.

Χαίρει δαιμόνων ὁ καταλύτης, χαίρει Ἑλλήνων ὁ καθαιρέτης, χαίρει ὁ συντρίψας τὰ ἄψυχα εἰδῶλα, χαίρει ὁ ἐλέγξας αὐτῶν τὸ μνηχάνημα, χαίρει ὅτι ἐθριάμβευσας ἐξουσίας καὶ ἀρχάς, χαίρει ὅτι τοῖς σοῖς αἵμασιν ἐπνίξας Λευϊαθὰν, χαίρει ὁ τῆς ἀπάτης τὴν πυρὰν κατασβέσας, χαίρει πολυθείας πλατυσμὸν ὁ συστείλας, χαίρει πρηστῆρ βωμῶν φλογερῶτατε, χαίρει τυρλῶν ξοάνων σφοδρότατε, χαίρει δι' οὗ ὁ σατανᾶς οἰμῶζει, χαίρει δι' οὗ Ἑλληνισμὸς στενάζει·

Χαίρει Μάρτυς Γεώργιε.

Ἐπαντῶσιν ὦ Μάρτυς, τῇ ἁγίᾳ ψυχῇ σου, τὰ τάγματα ἁγίων πάντων, ἀνερχομένη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ μετὰ ἀγγέλων τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, Θεῷ ἡλάλαζον, ἐν εὐφροσύνῃ ψάλλοντες συμφῶνως·

Ἀλληλούια

Φῶς τὸ ἄδυτον βλέπεις, τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀμέσως ὦ Γεώργιε Μάρτυς· καὶ χαίρεις νῦν τὴν ὄντως χαρὰν, ἀτελεύτητόν τε καὶ ἀνεκλάλητον, δι' ἧς ἀθλὰ ἀπέμεινας ὑπὲρ αὐτῆς· διὸ βοῶ σοι

Χαίρει ζωῆς τρυφῶν ἀθανάτου, χαίρει φωτὸς, μετασχὼν ἀρρήτου, χαίρει τῶν αὐλῶν ἀγγέλων συνόμιλε, χαίρει τῶν Ἀγίων ἀπάντων ὁμόσκηνε, χαίρει ὅτι πρὶν σενέπαθες τῷ πεπονθότῳ Χριστῷ, χαίρει ὅτι συνδεδόξασαι νῦν δοξασθέντι Αὐτῷ, χαίρει ὁ βασιλείας οὐρανῶν ἀπολαύσας, χαίρει τῆς αἰωνίου δόξης ὁ κοινωνήσας· χαίρει φορῶν ἀμάραντον στέφανον, χαίρει λαβὼν κατὰ χάριν θέωσιν, χαίρει Θεοῦ ἀληκτε κληρονόμῃ, χαίρει Χριστοῦ θεῖε συγκληρονόμῃ.

Χαίρει Μάρτυς Γεώργιε.

Χάριν εἴληφας Μάρτυς, ἐκ Θεοῦ τοῦ ἰσῆσαι, τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, διὸ παράσχου ἡμῖν τοῖς σοῖς νεωκόροις, καὶ κατ' ἀμφοτέρων πάσχουσιν· ἀλλὰ κράζουσι Θεῷ τὸν τερπνὸν ὕμνον.

Ἀλληλούια

Ψάλλοντες τὴν μνήμην, καὶ ἀθλοῖσιν Μάρτυς, κροτοῦμεν ἱερομελωδίαις· σὲ ἀνευφημοῦμεν ἐκ ψυχῆς, ὡς θερμὸν προστατήν, κόσμον καὶ φύλακα· ἁμασις ὡς χεῖλεσιν ἅπαντες προσπτυσσόμεθά σοι.

Χαίρει πτωχῶν ὁ ἄσυχλος πλούτος, χαίρει χηρῶν ὁ μέγας προστατὴρ, χαίρει εὐεργέτα πιστῶν πολυπολίτης, χαίρει ἀσθενούντων ἰατρὴ ἀδάπανη, χαίρει ὅτι πᾶσιν ἅπαντα γίνῃ διὰ τὸν Χριστόν, χαίρει ὅτι κόσμον ἅπαντα ἐλευθερεῖς ἐκ τῶν δεινῶν, χαίρει τῶν ἐν ἀνάγκῃς ὁ ταχὺς ἀντιλήπτωρ, χαίρει τῶν θλιβομένων ὁ δέξιος παρακλήτωρ, χαίρει πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτε, χαίρει ροὴ χαρίτων ἀέννητε, χαίρει νεκροῦ τοῦ ἐν Αὐτῷ τὸ θαῦμα, χαίρει κοίτῃ πρεσβευτῇ καὶ μεσίτῃ·

Χαίρει Μάρτυς Γεώργιε.

Ὁ Γεώργιε Μάρτυς! τὸ γλυκὺ πιστοῖς καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα ὑπάρχων (ἐκ γ') (ἐφύμνιον τοῦτο τὸ βραχὺ, ὃ προσφερόμεν σοι, εὐμενῶς πρόσδεξαι, καὶ ἐκ παντοίας ρῆσαι περιστάσεως, τοὺς μελωδοῦντας

Ἀλληλούια

(Ἐδόθησαν ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ Ἀγίου Ὁρους Ἀθῶν.

ΕΥΧΗ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΗ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ἀνεσπαίρου Φωτός. Ἡ γεννήτρια, ἐξ Ἀγγέλων τε πρόσχες μοι δέομαι.

Βεβρωδῶρομαι γὰρ καὶ ρερύπομαι, καὶ ζωφόδης ὁ τάλας γεγένομαι.

Γῆν ἐμίανα οἶμι ὁ ἄθλιος. Ταῖς πολλαῖς ἁμαρτίαις μου Δέσποινα.

Διὰ τοῦτο βοῶ νῦν στενάζουσα κατ' ἐμοῦ πρὸς Κριτὴν τὸν Ἀδαικαστον.

Ἐπιφέρουσα οἶμι καὶ Μάρτυρας, οὐρανὸν, σὺν τοῖς ἄστροις καὶ ἥλιον.

Ζάλη δὲ λογισμῶν με κατέλαβε καὶ βυθίζει λοιπὸν πρὸς ἀπήγνωσιν.

Ἡ ψυχὴ μου τῷ τρόμῳ συνέχεται, ἀγαμένοισα φεῦ τὴν ἀπόφασιν.

Θεοτόκε τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου ἐπὶ σὲ ἀνατίθημι ὁ ἄθλιος.

Ἴδε πάσης αἰσχύνης πεπλήρωται τοῦ ἱκέτου σου οἶμι τὸ πρόσωπον.

Καὶ δυσώπη ἀπαύστως ὅν ἔτεκες οἰκτρῆσαι καμὲ τὸν ἀνάξιον.

Λῦσον μόνῃ δεσμοῦς τοὺς ἀλύτους μου λυτρωτὴν, ἡ τῷ κόσμῳ κοιήσασα.

Μελανθέντα καὶ σκότος γενόμενον, μετανόιας με δάκρυα λεύκανον.

Νεκροθέντα πολὺ ραθυμία με, τὴν ζωὴν μου ἡ τέξασα ἔγειρον.

Ξενωθέντα Θεοῦ καὶ Ἀγγέλων μὲν, πρὸς αὐτοὺς ἐπανάγαγε αὐθις δέ.

Ὅντως θαῦμα φρικόν, πῶς ὑπέμεινε τὰς ἐμὰς ἁμαρτίας ὁ Κύριος.

Πῶς εὐθύς καὶ εἰς πυθμένα με ζῶντα οὐ κατήγαγε, τὸν πανάθλιον;

Ταυτὸν ὅν κατέπεμψεν ἄνωθεν ἀφανῶς ἡ ρομφαία πατάξέ με.

Σὺ δὲ πάντας ταῖς σαῖς παρακλήσεσι τὴν ζωὴν ἐδωρήσατο Δέσποινα.